A. L. CONSTANDSE

ARISCHE CULTUUR OF PRUISENDOM

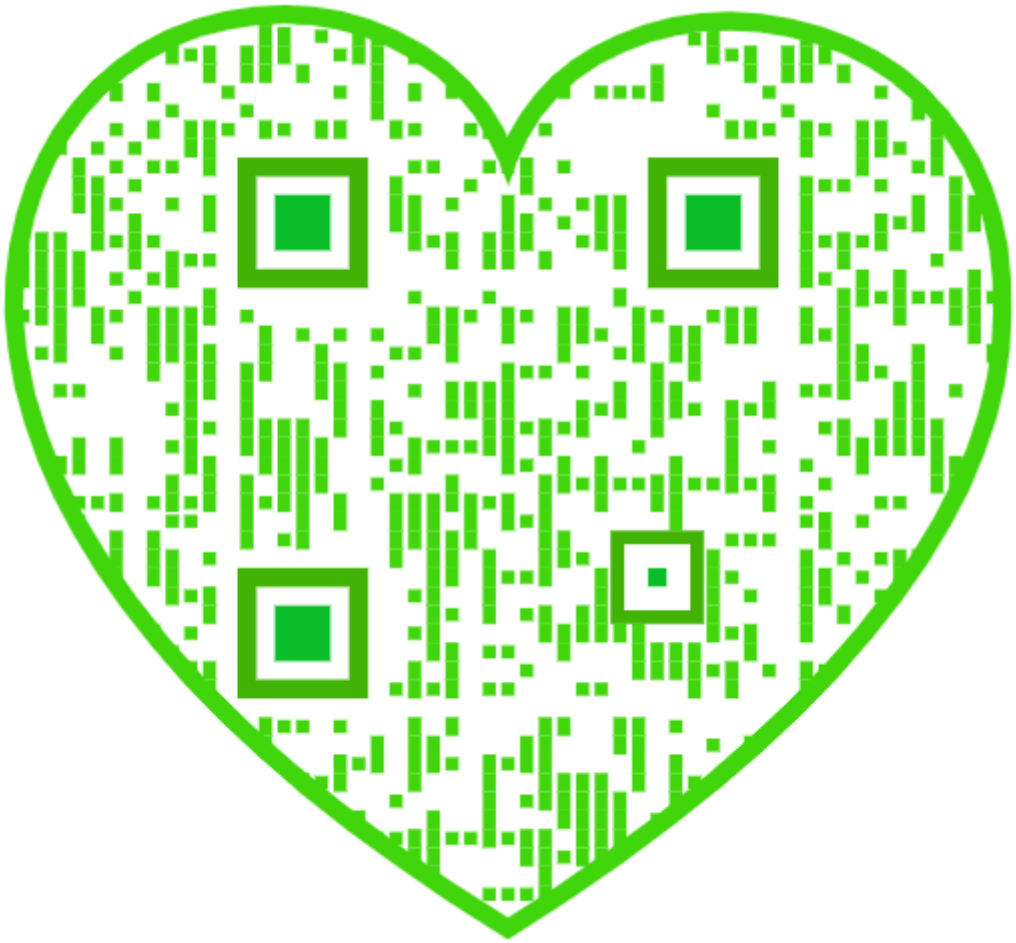

Arische cultuur of Pruisendom

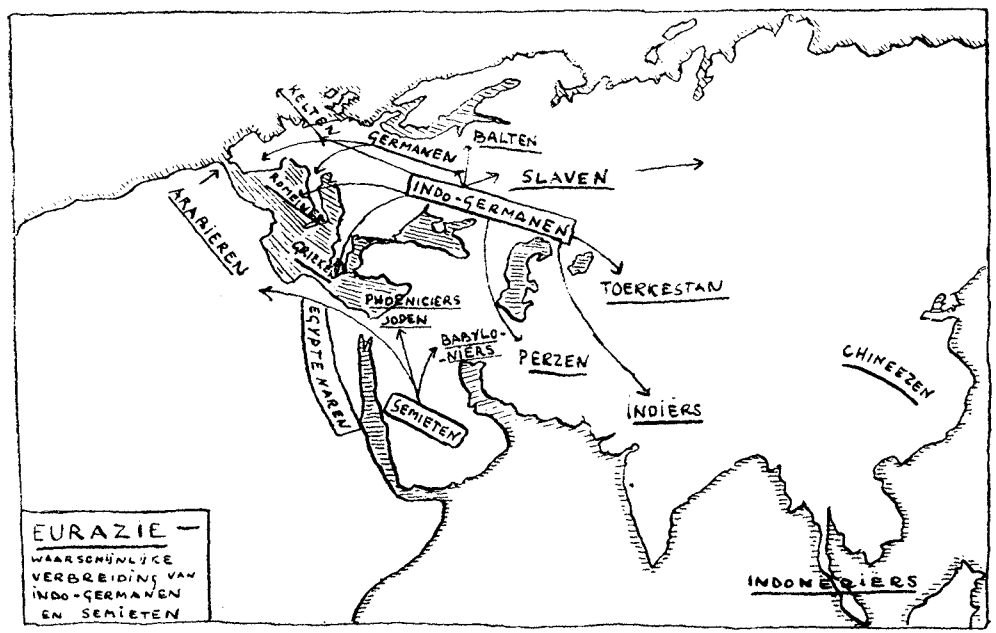
KELTEN
GERMANEN
BALTEN
SLAVEN
ROMEINEN
INDO-GERMANEN
ARABIEREN
GRIEKEN
TOERKESTAN
FOENICIERS
JODEN
BABYLO-NIERS
PERZEN
CHINEEZEN
EGYPTENAREN
SEMIETEN
INDIERS
INDONESIERS
EURAZIE —
WAARSCHIJNLIJKE VERBREIDING VAN INDO-GERMANEN EN SEMIETEN

A. L. CONSTANDSE

ARISCHE CULTUUR OF PRUISENDOM

UITGEVERIJ DE JONGH
ANTWERPEN • MCMXXXV

WOORD VOORAF.

Het volgende geschrift wil niet anders zijn dan een handboekje ter inleiding in de vraagstukken, welke samenhangen met de afkomst onzer cultuur. Het is polemisch, voorzoover het tracht de ideologie van het duitsche nationaal-socialisme te weerleggen ; doch anderzijds streeft het naar een zoo objectief mogelijke uiteenzetting van de resultaten der wetenschap, van de meeningen van verschillende auteurs en van hun argumenten. Daartoe is herhaaldelijk verwezen naar hun werken, waarvan men de volledige titels achter in dit boekje kan aantreffen. Alle citaten zijn in het nederlandsch vertaald.

A. L. C.

P.S. — Voor de politiek-economische en sexueel-psychologische zijde van het nationaal-socialisme zie men mijn brochures : « VAN EBERT TOT HITLER » (1933) ; « CRISIS, CHRISTENDOM EN JODENVERVOLGING » (1933) ; « EUROPA'S ONDERGANG IN BIJGELOOF EN FASCISME » (1934) ; « SEXUEELE NOOD EN FASCISME » (1935).

INLEIDING.

DE rassentheorie van het duitsche nationaal-socialisme, practisch zich thans verwerkelijkend in anti-semitisme, in propaganda voor het groote gezin en in de poging « minderwaardigen » uit te delgen (hetzij door toepassing der doodstraf, hetzij door hun voortplanting onmogelijk te maken) moet in de toekomst, zoo zij veld wint, bloedige conflicten provoceeren tusschen de volkeren. Dat de huidige duitsche regeering bedoelde rassenleer heeft verheven tot officiëele staatswetenschap, heeft zijn politieke en economische gronden. Het door Pruisen geïnspireerde duitsche imperialisme zoekt na den verloren krijg van 1914-1918 revanche te nemen, en méér dan ooit dwingen de economische verhoudingen sommige hóóg-ontwikkelde industriëele en daarbij dichtbevolkte landen tot expansie, tot pogingen *een wereldrijk* te stichten, teneinde langs dezen weg zoowel markten als grondstoffen, soms ook kolonisatiegebieden te verwerven. Bij deze conflicten en oorlogsoorzaken staan we hier niet stil. Ons boezemt slechts belangstelling in de wijze, waarop het duitsche imperialisme zich *ideologisch* voorbereidt op den oorlog. Want dienaangaande kan geenerlei twijfel bestaan : de genoemde rassentheorie moet den veroveringskrijg — zooals we nader zullen aantoonen — geestelijk voorbereiden en zedelijk rechtvaardigen.

Als feitelijke grondleggers der rassenleer be-

schouwt men gewoonlijk den Franschman *J. A. de Gobineau* en den duitsch-schrijvenden Engelschman van overigens groote bekwaamheid *Houston Stewart Chamberlain,* wiens in 1898 verschenen werk « Grundlagen des 19. Jahrhunderts » zeer de aandacht trok. Sindsdien hebben *Hans F. K. Günther* (« Rassenkunde des deutschen Volkes » — « Die nordische Rasse bei den Indogermanen » — en vele andere werken) *L. F. Clausz* (« Die nordische Seele ») *F. Lenz* (« Menschliche Auslese und Rassenhygiene ») *Bruno K. Schulz* (« Erbkunde, Rassenkunde, Rassenpflege ») *Alfred Rosenberg* (« Der Mythus des 20. Jahrhunderts »). en *Erwin Bauer* (« Der Untergang der Kulturvölker im Lichte der Biologie ») *Fischer, Staemmler* e.a. de theorie uitgewerkt en gepopulariseerd. De volgende aanhalingen ontleenen wij aan het populaire werk van *Dr. M. Staemmler* : « Rassenpflege im völkischen Staat », een actueel werk, omdat het in Juli 1933 werd herzien en voltooid in overeenstemming met de inzichten der regeering.

De nationaal-socialistische rassenleer gaat in het algemeen uit van de biologie, zooals deze het leven van planten en dieren heeft bestudeerd, en haar conclusies worden daarna toegepast op de menschheid. *De appel* en *het rund* vormen elk voor zich *een soort,* doch binnen deze soorten kent men weder ondergroepeeringen. Zoo ook kan men alle menschen rekenen tot « *de soort :* mensch », doch deze is onderverdeeld in verscheidene *rassen,* menschengroepen (S. 9). En zooals een bepaalde appel of een zeker runderras superieure hoedanigheden bezit, is dit ook met de menschen het geval. Vermenging kan hier slechts (volgens deze theoretici) nadeelig werken, omdat de minder-

waardige eigenschappen zich hierbij méér laten gelden dan de andere, en dus juist de goede kwaliteiten zouden verloren gaan. Het ras zou n.l. niet alleen de lichamelijke gesteldheid bepalen, doch evenzeer de zedelijke en geestelijke hoedanigheden. « Er bestaat geen vrije wil in dien zin, dat ik mijn karakter zou kunnen veranderen en vormen, zooals ik wil. Mijn karakter, mijn wezen is gegeven, onveranderlijk, is mijn noodlot ; niet *ik* beheersch mijn karakter, doch mijn karakter beheerscht mij. Het bepaalt, wat uit mij worden zal, een ploert, een geestesvorst, een dichter, een filister. Verantwoordelijk zijn degenen, die mij het leven schonken en mijn voorvaderen sinds reeksen van geslachten ». Onveranderlijke eigenschappen zijn *gevolgen van het ras*, waartoe wij behooren. « Ras is noodlot » (S. 10).

Een volk kan slechts dàn krachtig en gezond zijn, indien zijn leden tot één ras behooren, dat zelf hoogstaat. Indien door vermenging met « vreemd bloed » het ras onzuiver wordt, verzwakt het en vervalt het volk tot minderwaardigheid ; het gaat dan te gronde. Daardoor zijn in de geschiedenis geheele volkeren gestorven : Babyloniërs, Assyriërs, Egyptenaren, Meden en Perzen, Grieken en Romeinen ! (S. 5). Zij hadden tegen de wetten des levens gehandeld. « En daarom is ook ons volk aan den dood prijsgegeven, indien het niet gelukt, het weder terug te brengen tot trouw jegens God en Natuur. Als het moet, met geweld ». (S. 7).

Het ras nu, dat bij uitnemendheid geschikt is tot het dragen en verwerkelijken van cultuur, is *het arische ras*, waartoe het grootste deel der blanken behoort, met uitzondering van de Semieten,

die een sterken en slechten invloed hebben gehad op de Ariërs. De *gekleurde* rassen zijn minderwaardig. Binnen het arische ras echter kent men weder onder-rassen, en daarvan is het *noordsche ras* superieur aan alle andere. Alle cultuur is daarvan afkomstig. Slechts dààr waar « nordische » menschen als veroveraars zijn binnengedrongen, was beschaving mogelijk. « Uit den geweldigen voorraad vruchtbaar noordsch bloed stortte zich de ééne stroom na de andere over de wereld uit en waar de stroom heenvloeide, daar bloeiden culturen op, in Indië en in China, in Egypte en in Perzië, in Griekenland en in Rome. De laatste dezer stroomen is de *germaansche*. Van hieruit ging de laatste bevruchting van Europa en ook die van Amerika » (S. 6). De romeinsche en grieksche beelden en gedenkteekenen van Goden en helden geven steeds weer de ideale gestalte van den noordschen mensch weer, die hier als scheppend leider de beschaving verwekte. Zijn oervaderland lag aan de kusten van de Noordzee en de Oostzee, in Zuid-Scandinavië en Noord-Duitschland. Hij is lang, slank, blond, blauwoogig en bezit een langen schedel (S. 17). « Noordsch waren waarschijnlijk ook de grondleggers van de indische en perzische, ja misschien zelfs die van de chineesche cultuur, noordsch overal de geest der schepping, noordsch de wil tot organiseeren. Meestal vormde het noordsche bloed slechts een dunne bovenlaag. Wanneer het door onvruchtbaarheid en rasvermenging verdween, gingen culturen te gronde, verloren de volkeren hun beteekenis » (S. 18).

Het groote reservoir van « scheppend bloed » ligt in Noord-Duitschland dààr alleen is het ras zuiver genoeg bewaard, om de wereld te kunnen

redden. De Russen zijn te sterk vermengd met mongoolsch bloed, de Franschen met... negerbloed, de Hollanders en Portugeezen zijn zeker niet vrij van gekleurd « bloed ». « Noordsch bloed, germaansch wezen zooals Gobineau het noemt, was eens in Europa veel sterker vertegenwoordigd dan thans. Waar het verloren ging, zooals in Spanje en in Italië, waar het vernietigd werd, zooals in Frankrijk door de Hugenoten-vervolgingen en de Revolutie, daar veranderde het volkskarakter, daar verdorde de wil tot scheppende vorming » (S. 19).

De meening der nationaal-socialistische theoretici, dat het oorspronkelijke arische volk in Noord-Europa langs de Oostzee heeft gewoond, is niet nieuw. Ze is integendeel een oud en verbreid *volksbijgeloof*, dat steeds weer door de wetenschap is bestreden. Niettemin pleit vóór deze overtuiging 1° dat in Indië, Perzië, Griekenland en Italië de Ariërs kennelijk zijn binnengedrongen van uit het *Noorden* ; 2° dat het *Littausch* (de taal dus, welke wordt gesproken in het Oostzee-gebied, dat onmiddellijk aan Duitschland grenst) van alle levende arische talen het meest de kenmerken der oude, dooden talen heeft bewaard ; misschien dus is het Littausch één der dialecten van de arische oertaal zelf ; 3° dat in alle oude arische talen het woord vóórkomt, dat wij bezigen voor den *beuk*. Beukenwouden nu komen *niet* voor ten Oosten van de lijn *Koningsberg-Krim* en juist wèl in groote mate langs de zuidelijke oevers van de Oostzee ; 4° dat het arische oervolk, naar uit de taal blijkt, zomer en winter heeft gekend en dus *niet* kan hebben verbleven tusschen de keerkringen, niet in Indië bijv. ; 5° dat *barnsteen*, afkomstig

uit de Oostzeelanden, wordt aangetroffen in de oudste vondsten uit Klein-Azië en Zuid-Europa.

De duitsche nationaal-socialisten nu meenen, dat de politicus tot taak heeft, de uitbreiding en vermeerdering van het noordsche ras te bevorderen, die van andere te verhinderen. « Hoe schep ik weder een innerlijk sterk volk van gezond ras, zuiver van soort en gebonden aan zijn natuur ? Zulk een volk heeft de toekomst, heeft het eeuwige leven ».

« De taak der rasverzorging bestaat in verhooging der vruchtbaarheid en in selectie (uitverkiezing). Selectie beduidt : bevordering van de méérwaardigen en terugdringing van de minderwaardigen. Wil men deze doorvoeren, dan moet men eens en voor altijd bedenken : Er bestaat geen gelijk recht voor allen. De méérwaardige heeft het recht, bevorderd te worden, de minderwaardige heeft het niet » (S. 45). Propaganda voor het groote gezin is dus noodwendige aanwakkering van den strijdlust der Duitschers jegens « minderwaardigen ». De kinderen uit het groote gezin worden in moeiten grootgebracht en tot kamp gehard. Tevens echter vermeerderen zij het aantal der millioenen Duitschers en maken zij de expansie mogelijk. « De kinderrijke familie voert een leven van strijd, de kinderarme ontwijkt dezen. Niet-strijden is nu eenmaal gemakkelijker dan kamp geven. Vredeszucht gemakkelijker dan verdedigingswil ». (S. 65). Daaruit vloeit vóórt de stelling : « Wie geen kinderen heeft, ofschoon hij deze zou kunnen bezitten, is minderwaardig ». En *Staemmler* bijv. eischt : « Op de duitsche hoogere scholen mogen slechts kinderen worden toegelaten uit gezinnen met minstens drie kinderen » (S. 82). Dit geldt natuurlijk niet voor de Joden. Dezen zijn « een kiem

der ontbinding », een kracht ter verstoring, duivelsch en decadent. Als « misdadigen » en « roovers » moeten de Joden uitgeworpen en moet elke rasvermenging worden voorkomen «. Zooals het uiterlijk ongetwijfeld geen schoon gezicht zou geven, indien een mopshond met beenen van een hazewind of een windhond met den kop van een buldog werd geboren, zoo zouden ook innerlijke zielseigenschappen zich vermengen, die niet bij elkaar passen. De menschen « tusschen de rassen » behooren tot geen enkel, ze weten niet, wat ze zijn. Ze hebben geen karaktervastheid, ze zijn innerlijk verscheurd en vaak de leiders van het mindere ras tegenover het hoogere » (S. 51). De scheiding der rassen in vijandschap is hier noodwendig.

Tot zoover is een onjuiste gedachte consekwent ontwikkeld geworden. Men wil van duitsche zijde echter te veel bewijzen, indien men het *Darwinisme* tracht aan te wenden voor genoemde theorieën, door te betoogen (herhaaldelijk en nadrukkelijk) dat « God en Natuur » bevelen, dat er strijd om het bestaan zal zijn, opdat de sterksten de zwakken overwinnen en verdelgen. Indien dit het geval ware, zouden de nat. soc. schrijvers zich niet voortdurend behoeven te beklagen, dat het gezonde, sterke, noordsche arische ras schier overal (behalve in Duitschland) door minderwaardige rassen is verzwakt of verdrongen. Eén van beiden : óf de sterkste overwint *niet*, óf het noordsche ras is verdreven en ondergegaan... uit minderwaardigheid ! Een tweede inconsekwentie is het verdedigen der groote kindersterfte in omvangrijke gezinnen. De ouders moeten ook in kommervolle omstandigheden vele kinderen verwekken : sterft een deel daarvan, dan is dit geen verlies, want het zijn toch de zwaksten !

De sterksten echter worden juist gehard ! (S. 29-65). Doch kunnen kinderen van zuiver ras dan tóch zwak en minderwaardig zijn ? *Darwin* heeft alleen geconstateerd, dat soorten, welke het beste passen in bepaalde omstandigheden, in deze verhoudingen ook in staat zijn, andere te verdringen, en dat de soorten krachtiger zijn, naarmate de solidariteit der soortgenooten (en niet : der rasgenooten) grooter is. Tenslotte bestaan er tal van soorten van planten en dieren, die elkaar nooit bestrijden, doch rustig naast en met elkander samenleven.

De bedoeling der nationaal-socialisten is echter duidelijk. Niet alleen het dooden van dieren, ook het dooden van menschen heeft « dieperen zin ! » De doodstraf is aldus gerechtvaardigd (S. 94). Doch ook « vernietiging, dood, moord, strijd » zijn niet zinneloos. « In den strijd om het bestaan zal slechts het krachtigste zich handhaven. Al het zwakke wordt vernietigd, komt niet tot voortplanting, zal aldus zijn zwakte, zijn minderwaardigheid niet verder doen overerven. Hier steekt de diepere beteekenis ». « God en de Natuur » vernietigen jaarlijks millioenen levende wezens, opdat er ruimte worde geschapen voor de besten, en meedoogenloos streeft de Natuur haar doel na. « Het doel, waarop zonder meelij, zonder offers te schuwen niets-ontziend wordt afgestevend is het behoud van de soort, het ras, het volk ! » (S. 22).

Uit al deze beginselen of geloofsformules vloeien dan de politieke eischen voort. « Een volk heeft, om te leven, een zekere ruimte noodig. Alle wereldgeschiedenis is strijd der volkeren om grondgebied. Het gezonde, groeiende, toenemende volk heeft het zedelijke recht, zijn levensruimte te vergrooten ; een afstervend, inéén-schrompelend volk

heeft geen recht op vergrooting van zijn levensterrein. In het jaar 1870 had Frankrijk 36 millioen inwoners en Duitschland ongeveer 40 millioen. Thans heeft Frankrijk er 39 millioen en wij 66. Wij hebben recht op nieuw gebied, we hebben zelfs de plicht, nieuw vestigings- en boerenland voor onze volksgenooten te veroveren. De Franschen hebben geenerlei recht op nieuw land, geen recht op het duitsche Elzas-Lotharingen, geen recht op het onmetelijke koloniale gebied. Want ze hebben zich nauwelijks vermeerderd » (S. 34). Blijkbaar is het dus géén « natuurwet », dat het « gezonde, toenemende, krachtigste volk » zich handhaaft en... *overwint !* Misschien spelen verstand, zedelijkheid en rede ook een rol in de historie, evengoed als machtige belangen van anderen aard beslissend kunnen zijn. Veroveringsoorlog schijnt dus méér een behoefte of een eisch, dan een « natuurrecht », want het decandente Frankrijk... won hem ! En de nat. soc. Duitschers betreuren dit overmatig. Doch om dien oorlog gaat het. Het Volk, dat liever klein blijft « in pacifistische lafheid » verdedigt zijn levensrecht niet. « Dan mag het ondergaan, zooals al het minderwaardige in de natuur tegronde gaat. Echter zoolang er nog mannen in Duitschland zijn, die hun volk liefhebben, zoolang moeten zij er voor strijden, dat de geest van het pacifisme wordt uitgeroeid, dat ons volk weder zelfbewust, trotsch op zijn gegeschiedenis en in vertrouwen op zijn toekomst de aanspraak verdedigt op het grondgebied, dat het naar zijn inwonersaantal toekomt » (S. 88).

Wij hebben er naar gestreefd, in de voorgaande bladzijden zoo objectief mogelijk een uiteenzetting te geven van de duitsche nationaal-socialis-

tische rassenleer, en haar doeleinden — de verzoening van de begrippen « oorlog » en « cultuur » — onderstreept. Laten we thans, punt voor punt, haar waardeloosheid aantoonen.

HOOFDSTUK I.

DE ARISCHE TALEN.

DEN naam « Ariër » gaven de heerschers uit het oude *Perzië* zichzelf: daarmee duidden ze aan, dat zij als adellijke heeren « beschaafd » waren. De anderen heetten dan ook óf niet-ariërs *(anariaken)* óf « barbaren ». Hun taal noemden zij dus ook een *arische* taal. Daarin is de Zend-Avesta (de leer bevattende van den legendarischen Zoroaster) geschreven, en men spreekt ook wel van het « avestisch » of het « iransch », naar Iran, het huidige Perzië.

In de laatste eeuwen nu heeft men ontdekt, dat een groot aantal talen (waartoe ook het iransch behoort) met elkaar nauw verwant zijn. Iedereen weet, dat bijv. de germaansche en de romaansche talen twee « families » vormen. Het oude Gotisch, het Zweedsch, Deensch en Noorsch, het Hoogduitsch, het Nederduitsch, het Nederlandsch, het Friesch en het Engelsch vormen de groep der *germaansche* talen. Zoo is ook algemeen bekend, dat het Fransch, het Spaansch, het Portugeesch, het Italiaansch en het Roemeensch alle zijn voortgekomen uit de volkstaal der Romeinen, het z.g.n. vulgair-latijn, en dat ze dus *romaansche* talen zijn. Daarnaast vormen 't Russisch, het Poolsch, het Boelgaarsch, het Tsjechisch, het Servisch-Kroatisch en het Sloveensch weder tezamen de familie der *Slavische* talen. Dat echter ook deze drie hoofdgroepen weder zijn terug te brengen tot één stamtaal, is pas veel later bekend geworden. Met vele

andere levende en doode talen tezamen worden ze gerekend tot de arische of *indo-germaansche* talen. De term « indo-germaansch » kwam in zwang, toen men meende dat het oud-indisch de meest *oostelijke*, het germaansch de meest *westelijke* taalgroep vormde van de geheele reeks. Thans weet men, dat de meest oostelijke het *tokaarsch* is en de meest westelijke het *keltisch*. Aldus zou men behooren te spreken van « tokaarsch-keltisch », doch de term « arisch » of « indo-germaansch » heeft nu eenmaal burgerrecht verkregen.

Tot de arische talen dan behooren :

1. Het genoemde *Iransch*.

2. Het oud-indisch of *Sanskriet*. Deze naam beduidt : de geordende, beschaafde taal. Het volk toch, ongeletterd, sprak het « prakriet ». In het sanskriet zijn de beroemde *veda's* geschreven, zooals de Rig-veda, welke de wijsheid en de mythen bevatten van het oude Indië.

3. Het *Armenisch*, gesproken in Klein-Azië.

4. Het *Baltisch*, waartoe behooren het Littausch, en de oudste talen van de bewoners uit het Oostzeegebied, uit Letland en Pruisen. « Van alle levende indogermaansche talen is het Littausch stellig één der meest ouderwetsche en der best gekonserveerde... » (*Schrijnen*, p. 49).

5. Het *Slavisch*, waartoe het Russisch, Poolsch, enz... behooren.

6. Het *Albaneesch*.

7. Het *Tokaarsch*, waarvan in Oost-Toerkestan in het hart van Azië de resten zijn aangetroffen, in twee dialecten.

8. Het *Grieksch*.

9. Het *Italisch*, waartoe behoorden het Oskisch,

het Umbrisch en het zoo belangrijk geworden *Latijn* (uit Latium, de streek rond Rome).

10. Het *Keltisch*, de taal der oude Galliërs, die eens heel Midden-Europa beheerschten, zelfs Klein-Azië bereikten (de « Galaten ») en in Frankrijk door de Romeinen werden onderworpen en verromaniseerd — de taal ook der oude bevolking van Bretagne, Wales, Schotland en Ierland.

11. Het *Germaansch*.

Hoe moeten wij nu deze verwantschap tusschen het grootste deel der europeesche en eenige aziatische talen verklaren ? Hoe ook hun groote verschillen in klanken en woorden uitleggen ? Vast staat, dat alle genoemde talen reeds in de bijna vóór-historische periode bestonden, van 3000 tot 5000 jaar geleden. De geschiedenis kan ons dus niet onderrichten. Doch kennen we niet andere, veel jongere, verwante talen, welker historie ons tamelijk nauwkeurig bekend is — en kunnen we niet daaruit de conclusies trekken, welk ons van nut kunnen zijn tot het oplossen van deze « arische kwestie ? » Ja — we kennen bijv. de geschiedenis van het ontstaan der *romaansche* talen zeer goed, en dit voorbeeld is leerzaam.

De Romeinen zijn niet alleen groote veroveraars, doch ook groote *kolonisators* geweest. Hun legeraanvoerders bouwden wegen, vestingen en kampen en deze maakten het mogelijk, dat bij voortduring groote groepen Romeinen (soldaten, kooplieden, kroniekschrijvers, leermeesters, landbouwers, slaven) in de veroverde gebieden vertoefden, zich daar blijvend neerzetten, zich met de oorspronkelijke bevolking vermengden en hun taal en zeden daarop overbrachten. De inwoners uit Spanje en Frankrijk bijv. namen die taal over, zooals ze haar

hoorden. Lezen en schrijven konden ze immers niet. De soldaten, kooplieden, enz... spraken echter niet het *klassieke* latijn waarin de meesterwerken zijn geschreven : ook deze Romeinen, die voor 'n deel analphabeten waren en van de ingewikkelde grammatica, de vele naamvallen en dgl. weinig wisten, gebruikten een sterk vereénvoudigd dialect, het *vulgair-latijn.* Op hun manier namen de iberische en gallische stammen dit weer over.

Hoe kwam het echter, dat niet het *Latijn* onderging bij deze volksvermenging ? De Romeinen moeten toch in aantal verre in de minderheid zijn geweest. Dan kan hun taal niet anders dan méérwaardig geweest zijn aan de bestaande, beter ontwikkeld, rijker en beter ook vastgelegd in de geschreven letterkunde. De hoogere ontwikkeling en vaster vorm deden het volks-latijn (voortdurend door het klassieke latijn beïnvloed) zegevieren over andere talen.

Toch kan deze factor niet overwegend zijn geweest. Aanvankelijk zijn natuurlijk in Spanje en Frankrijk de twee talen *naast* elkander gesproken. Waarom richtte zich de bevolking nu naar het Latijn ? Omdat dit de taal was der heerschers, der grootgrondbezitters, der slavenhouders, der legeraanvoerders en der rijksambtenaren. Tot hen behoort het volk te spreken in *hun* taal, en het moest dus die taal leeren. Zoo was het ook met het oude *javaansch,* dat vijf dialecten kende voor vijf kasten, en waarbij de mindere zich tot den meerdere moest richten in *diens* eigen taal ; nog thans wordt er hoog- en laagjavaansch gesproken. Zoo ging het ook in *Vlaanderen,* waar de winkelbediende lieden « uit den hoogeren stand » moest te woord staan in het fransch, de taal der « beschaafden »,

en waar de staatsautoriteiten zich meestal van het fransch bedienden !

Tenslotte echter moeten de Romeinen nóg een voorsprong hebben gehad op Iberiërs en Galliërs, op de bewoners van Spanje en Frankrijk. Toen dezen nog hun eigen taal spraken, moeten ze reeds massa's latijnsche woorden hebben overgenomen, omdat deze voorwerpen en gebruiken aanduidden, welke hun onbekend waren. Ze namen *met* de werktuigen en de zeden ook de latijnsche namen daarvoor over, zooals wij in de sport ons onledig houden met het aanwenden van engelsche termen. Omdat de Romeinen hooger stonden in de kennis van landbouw, veeteelt, wegenaanleg, huizen- en stedenbouw, oorlogvoering, enz. was voor de oorspronkelijke inwoners *woord*-ontleening ook *zaak*-ontleening.

Toen de bevolking echter langzamerhand volkslatijn ging spreken, deed ze dit op haar eigen manier. Ze *vervormde* deze taal, soms tot onherkenbaar wordens toe. De *g* en de *h* spraken de Galliërs niet uit, de lettergreep met den klemtoon werd bijna steeds de laatst uitgesprokene — wat van het woord daarna kwam, stierf af. De zinsbouw werd geheel omgewenteld. Wie zou in het fransch *heur* (uit heureux, bonheur, malheur) nog het latijnsche « augurium » (« vóórteeken ») herkennen, in août, uitgesproken als één klank « Augustus » ? In Spanje werd de f aan het begin der woorden vervangen door een vruchtelooze poging, een gearticuleerd geluid voort te brengen, een ademhaling weergegeven in de schrijftaal door een h, maar niet alszoodanig uitgesproken. *Femina* (vrouw) werd aldus *hembra*. Meer nog dan in het

fransch splitsten zich de klanken, werd *pontem* tot *puente* (brug).

Deze enkele simpele voorbeelden mogen volstaan, om onze bedoeling te verduidelijken. Ze hebben het volgende bewezen : wanneer talen (zooals in dit geval de romaansche) kennelijk aan elkaar zijn verwant, vele woorden gemeen hebben en vele termen bezitten, welke slechts gedeeltelijk verschillen, dan ligt aan deze nieuwe talen *één moedertaal* ten grondslag. Deze laatste is door veroveraars en kolonisators ingevoerd, opgelegd geworden, doch omdat de aanvankelijke bevolkingen slecht verstonden en vele woorden niet konden uitspreken, hebben ze elk op hun wijze de moedertaal zóó *vervormd*, dat deze nieuwe dialecten onafhankelijk van elkaar werden. Bovendien hebben ze een meer of minder groot deel van de woorden uit hun oude spraak toch behouden, en bezit elke nieuwe taal haar speciale en particuliere eigenaardigheden, welke met de eeuwen toenemen.

Passen wij nu deze conclusies toe op de *arische* talen, dan nemen we aan, dat de vele gemeenschappelijke (wel-is-waar vervormde) woorden er op wijzen, dat alle genoemde indo-germaansche talen moeten afstammen van één indog. *oertaal*. Is er zoo'n oertaal geweest, dan moet ze zijn gesproken door *een volk*, dat we hier het « arische oervolk » zullen noemen. De groote verschillen tusschen de arische talen zijn dan te verklaren uit het feit, dat de oer-Ariërs als veroveraars, landverhuizers, organisators enz. zich hebben gevestigd temidden van niet-arische volkeren, zich daarmee hebben *vermengd*, aan dit nieuwe volk hun taal hebben geschonken, welke dit volk sterk gewijzigd heeft overgenomen. Aldus moeten wij ons het ont-

staan der indo-germaansche talen denken : *uit samenwerking en vermenging.*

Men ziet, dat de hypothese der duitsche nationaal-socialisten in zooverre redelijk is, dat uit het taal-onderzoek blijkt, dat hoogstwaarschijnlijk een indo-germaansch oervolk moet hebben bestaan, en wel een volk van veroveraars, van vermetele kolonisators. De groote vraag is echter, of dit een *germaansch* volk kan zijn geweest — of dus de germaansche taal moet worden beschouwd als de oer-taal ? Dit nu is onmogelijk — op louter taalkundige gronden reeds.

Er bestaan een aantal woorden, die alle arische talen gemeen hebben, of die in al deze talen dezelfde kenmerken vertoonen. Deze woorden moeten uit de oertaal afkomstig zijn, en als het germaansch deze moedertaal is, moet het germaansch ze toch zeker het best hebben bewaard. Het omgekeerde is echter het geval ! Het germaansch is één van de *minst-arische* talen. *Eén derde gedeelte van de woordenschat is van niet-arischen oorsprong !* (*Feist.* S. 88).

Minstens zoo belangrijk is een ander verschijnsel. Wanneer de arische talen van de westelijke groep aan het begin van een lettergreep den medeklinker p, t of k vertoonen, heeft het germaansch f, th en h. Wat is er dus gebeurd ? De « Germanen » hebben *deze* p, t, k aan het begin eener lettergreep niet kunnen uitspreken, en wel de arische taal *overgenomen*, doch met groote wijzigingen. Ook *finsche* woorden, die ze overnamen, veranderden zij. Zoo werd p = ph = f, werd t = th = th in het huidige engelsch, en werd k = kh = ch = h. Deze eerste « *Lautverschiebung* » (het germaansch kent nog een tweede, die

we hier onbesproken laten) beteekent een verzwakking van overigens in andere talen vast-behouden medeklinkers. Het woord voor *vader* bijv. sanskriet *pitá*, grieksch *patér*, latijn *páter* wordt in het gotisch (oost-germaansch) *fádar*, vanwaar het duitsche *Vater*, het hollandsche *vader*, het engelsche *father*. (De p wordt f). Het woord voor *honderd* bijv. : iransch *kèt*, grieksch *hekaton*, latijn *kentum* (geschreven als centum) wordt in het germaansch *hund*, duitsch *hundert*, hollandsch *honderd*. (De k wordt h). Het finsche woord voor akker is *pelto*, wordt in het germaansch *feltho*, engelsch *field*, duitsch *Feld*, hollandsch *veld*. (In de drie gevallen verzwakt de t tot th of tot d).

Aangezien nu overigens de Germanen wel de p, t en k kennen, is juist de verwording dezer algemeen-arische woorden des te merkwaardiger ! De Germanen zijn in elk geval wel « arisch » gaan spreken, doch géén Ariërs geweest. *Feist* veronderstelt zelfs, dat ze hun arische taal niet eens rechtstreeks van het oervolk hebben ontvangen, doch via een ander volk, dat de grondtaal reeds ingrijpend had gewijzigd, voor het deze meegaf aan de Germanen. Dit zou dan verklaren, waarom het germaansch zoo weinig « arisch » is.

Een vierde argument geeft tenslotte den doorslag. Volgens de nat. soc. Duitschers zouden de noordsche Germanen hun taal hebben opgelegd, met hun zeden en hun cultuur, aan de andere volkeren, en wel in een vóórhistorische periode. In de historische tijdperken echter nemen we het merkwaardig verschijnsel waar, dat overal waar de Germanen zich vestigen temidden van andere volkeren, ze taal en zeden *verliezen ! Zelfs indien ze veroveraars zijn, gaan ze in het volk onder !* De

germaansche Longobarden, Oost-Goten, Bourgondiërs, Franken, Westgoten, enz. dringen tijdens de volksverhuizing de romaansche landen binnen : Italië, Frankrijk en Spanje. Later vestigen de Noormannen (van echt « noordsch ras ! ») zich als veroveraars in Frankrijk (Normandië) en Sicilië. En altijd, gedurende eeuwen, zijn deze Germanen... ver*romaniseerd* : ze zijn fransch, spaansch of italiaansch gaan spreken, ondergegaan in de bevolking « van minderwaardig ras », dat hun echter cultureel de baas bleek te zijn !

Alles samenvattende mogen wij dus concludeeren, dat het taalonderzoek reeds de waardeloosheid bewijst van een theorie, die misschien duitsche ijdelheid streelt, doch niettemin... ijdel is !

HOOFDSTUK 2.

HET INDOGERMAANSCHE OERVOLK.

ZOOWEL de benamingen « arisch » als « indogermaansch » zijn feitelijk onjuist, om de groep van talen te benoemen, waarom het gaat. En toch : *deze namen hebben uitsluitend betrekking op talen,* en op niets anders. Het is natuurlijk geoorloofd, te spreken van arische volkeren, waaronder men dan kan verstaan : volkeren met een arische taal. Dit heeft echter weer niets uitstaande met stam- of rasverwantschap. De voorgaande bladzijden hebben dit reeds bewezen : steeds weer ontstonden nieuwe talen uit volkerenvermenging, volksverhuizingen, waarbij van stam- of ras-zuiverheid al geenerlei sprake meer kon zijn. Spreken we dus van *arisch oervolk,* dan beteekent dit uitsluitend : een volk, dat de veronderstelde moedertaal heeft gebezigd. Feitelijk echter mogen we zelfs daarvan niet spreken, want we moeten aannemen, dat deze oertaal in *twee dialecten* werd gesproken, gemeenlijk (maar niet juist) aangeduid als *oostelijke* en *westelijke* taal. De eerste heeft een *S,* waar de tweede een *K* heeft.

In de door ons veronderstelde oer-taal zijn *twee* dialekten te onderscheiden wat de benaming bijv. betreft van het honderdtal. De oude Perzen spraken van *Satem,* de Romeinen van *Kentum,* en daarom spreekt men van satem- en van kentumtalen — die dus tot één der dialekten zijn terug te voeren. Goed beschouwd waren er dus *twee* oer-volken. Maar tusschen *volk* en *ras* bestaat nog een groot

verschil. *Meillet* zegt zelfs « dat de uitdrukking indo-europeesche (of oneigenlijk gezegd : arische) *volken* van elken zin ontbloot is » (p. 56) Hij wil hoogstens spreken van : *volkeren met arische talen.* Toch is het nog wel te verdedigen, dat men van een « arisch oervolk » spreekt, evenals van het fransche, duitsche, engelsche volk. Doch *een volk is geen ras,* en « duitsch volk » beduidt slechts : een volk, dat een bepaalde taal spreekt. Taal hangt af van historische en psychische factoren, *ras* van natuurlijke en physieke.

Ook *Kauffmann* zegt : « Ras en taal vallen niet tezamen, ze vergroeien pas tot een volkseenheid, tot een apart volk in een langdurig historisch proces » (S. 64). *Schrijnen* concludeert : « Het Indogermaansche oervolk vormde geen bepaald ras, maar was naar alle waarschijnlijkheid veeleer een natie, door vermenging ontstaan » (p. 60).

Op goede gronden neemt men aan, dat het *westelijke* oervolk naast de veeteelt ook landbouw beoefende en dus in woudrijke gebieden leefde. Immers het woud maakt de beoefening der veeteelt moeilijker, doch waar boomen zijn gekapt, is landbouw mogelijk. De oorspronkelijke woordenschat van het *oostelijke* volk wijst op vrijwel uitsluitende beoefening van de veeteelt, en zijn grondgebied zal dus voornamelijk uit steppen en graslanden hebben bestaan. Beide groepen kenden weinig zeetermen ; hun eigen cultuur kan dan wel niet groot zijn geweest ; zooals *Feist* terecht zegt : « Het woud is cultuurvijandig ». Het belemmert het verkeer, het isoleert, het maakt vreesachtig. De *steppe* is het reeds minder : meer vrijheid van beweging, meer verkeer, ruil en omgang is er gebruikelijk. Doch alleen *de zee* maakt cultuur mogelijk, vooral

de kust, welke rijk is aan eilanden en aan riviermonden. Daar is verkeer, vischvangst, zeevaart, ruil, moed, kennis van de zee en het land, van zon, maan en sterren ! Het is geen toeval, dat de chineesche kusten, het indische eilandenrijk, de perzische golf (met Euphraat en Tigris, het oude Babylonië) en vooral de Middellandsche Zee zulke rijke cultuurgebieden zijn geweest. Dat de cultuur afkomstig zou zijn uit de wouden van Noord-Duitschland en Oost-Pruisen is daarom al zeer onwaarschijnlijk. Wel komt natuurlijk theoretisch de Oostzeekust in aanmerking, om te worden aangezien voor de woonplaats van het oervolk. De woudrijke gebieden echter reeds dààrom niet, omdat bij alle Indo-germanen de veeteelt het belangrijkst is. Zelfs bij vele Germanen. Wanneer de gotische bisschop Ulfila (gestorven in 383) om de Goten tot het Christendom te bekeeren, het Nieuwe Testament uit het grieksch (met behulp van een latijnsche vertaling, de Itala) overzet in het gotisch, vertaalt hij « geld » met « vee » (faichu), omdat vee het ruil- en betaalmiddel was.

Maar : kent de moedertaal dan niet het grondwoord voor *beuk* ? Heeft het oervolk dan niet de noord-duitsche beukenwouden gekend ? Eerstens merken we op, dat deze beukenwouden evengoed in Midden-Europa werden en worden aangetroffen als in Noord-Europa. Doch om een andere reden is dit argument waardeloos : wat heeft n.l. het woord « beuk » beteekend ? De meeste vruchtboomen en struiken zijn evengoed als granen en groenten kweek-producten. Slechts enkele boomen en gewassen gaven van nature eetbare vruchten ; het grootste deel was van geen nut en geen direct belang. En men weet, dat het woord voor « beuk »

niet de beteekenis had van thans, doch in het algemeen *elken* boom aanduidde, die *vruchten droeg!* Zonder dat er beuken bestonden, was het *woord* dus in zwang, ook in andere streken! Maar de Oostzee*kusten*? Kunnen *zij* niet de woonplaats zijn geweest van het echte « arische » volk? Dan zou dit volk van uit het Noord-Westen naar het Zuid-Oosten hebben moeten trekken, en wel door heel Europa en Azië heen, tot in Indië en Toerkestan moeten hebben gekoloniseerd. Geen enkel westersch volk is ooit zoover tot het Oosten dóórgedrongen. De Kelten kwamen tot Klein-Azië, de Grieken onder Alexander den Groote tot aan den Indus : verder heeft geen europeesch volk het toen gebracht. Wel zijn omgekeerd uit het Verre Oosten de Skythen, de Sarmaten, de Mongolen, de Hunnen, de Tartaren doorgedrongen tot Midden-Europa. In de *oude* geschiedenis is de trek van Oost naar West veel sterker dan omgekeerd. Dat wijst er op, dat Oost- en Zuid-Azië veel volkrijker zijn geweest dan Europa, dat volken en cultuur er veel ouder zijn geweest. Uit de gevonden teksten blijkt, dat de Tokariërs van Oost-Toerkestan reeds contact hadden met de Chineezen in een periode, dat Noord-Europa nog een ónontgonnen gebied, bewoond door barbaren, moet zijn geweest.

De natuurlijke oorzaak voor dit verschijnsel ligt voor de hand. Gedurende tientallen eeuwen is heel Noord-Europa en Noord-Rusland, en daarbij dus ook al het gebied rond de Oostzee, ónbewoonbaar geweest, omdat het was overdekt met gletschers! Het einde van dezen langdurigen *ijstijd* eerst maakte die landen weer bewoonbaar. En eerst ongeveer 14.000 jaar geleden was het voor menschen mogelijk, zich rond de Oostzee te ves-

tigen. Ongetwijfeld moesten deze stammen of familiës komen uit het Zuiden, want in Zuid-Europa en Midden-Azië hebben (blijkens opgravingen en vondsten) reeds sinds tienduizenden jaren menschen verbleven ! Op simpele wijze is derhalve te bewijzen, dat de cultuur *niet* uit de Oostzee-gebieden afkomstig kan zijn !

Van het Zuiden naar het Noorden nu loopt een zeer oude weg, die de Zwarte Zee verbindt met de Oostzee, van het huidige Odessa ongeveer af, langs den Djnepr naar het tegenwoordige Littauen en Letland, de kortste verbinding tusschen beide zeeën. Het is zeer aannemelijk, dat het Littausche volk, met zijn oude taal, afkomstig is van « arische » veroveraars, die zich in vrijwel onbewoonde gebieden, lang geïsoleerd, hebben gevestigd, zich weinig met andere volkeren hebben vermengd en daardoor hun taal ook vrij conservatief bewaard hebben. Deze Littauers kunnen dan afkomstig zijn geweest van de gebieden rond de Zwarte Zee, *in Zuid-Rusland bij den Kaukasus.* Inderdaad meent *Schrader* bijv. dat het vaderland der Ariërs dààr moet worden gezocht. Er vóór spreekt het feit, dat de uitgestrekte steppen de veeteelt met zich meebrengen en de nabijheid van de zee gunstig moet hebben gewerkt. Vóór deze hypothese pleit ook nog, dat vaststaat, dat de Ariërs in Indië, Perzië, Griekenland en Italië zijn binnengedrongen van uit het *Noorden,* wat het geval is geweest, zoo zij uit het Zwarte Zeegebied zich hebben verbreid over Europa en Azië. Het oervolk kan *niet* tusschen de keerkringen hebben gewoond of in sub-tropische gebieden, want uit de oorspronkelijke woordenschat blijkt, dat het *winter* en *zomer* kende. Het moet dus hebben gewoond

tusschen Oostzee en Perzië, en vandaar zich hebben verspreid naar Zuid en Noord, naar Oost en West. Het meest in aanmerking komt dan Zuid-Rusland.

Hoe weinig « arisch » de Germanen zijn blijkt nog uit het volgende. Alle « arische » volken zijn uitmuntende paardentemmers, fokkers en ruiters geweest : Indiërs, Perzen, Russen, Grieken, Romeinen, Kelten, enz. Doch juist van de Germanen is bekend, dat ze bij hun vele oorlogen en volksverhuizingen slechts over weinig paarden en ruiterij beschikten en dat het voetvolk verre overwegend was ! De beenderenvondsten in germaansche nederzettingen bevestigen dit ten overvloede. *Feist* (S. 100) beweert, dat ze het gebruik van paarden, zooals zoovele andere cultuurgoederen, te danken hebben aan de Kelten, die ongetwijfeld gedurende eenige eeuwen vóór onze jaartelling Europa tot aan het Weichsel-gebied hebben beheerscht en den Germanen tal van zeden en gebruiken ; evenals vele woorden en zaken, hebben opgedrongen of geschonken.

Bij hun verbreiding van uit het Zwarte-Zeegebied hebben de Ariërs in noordelijker gebieden de *Finnen* en *Lappen* aangetroffen, in zuidelijker streken (Voor-Azië) de *Semieten*, in Voor-Indië de *Dravida's*. Toen reeds hebben deze volken zich gedeeltelijk met de Ariërs vermengd, terwijl ze deels ook zijn uitgeweken naar Noord of Zuid. Van den invloed van Finnen en Semieten vooral, buurvolkeren (in de verre oudheid) van het arische oervolk, op de indo-germ. talen en zeden zijn alle geleerden overtuigd. Ook vermoedt men, dat het volk der *Hethieten*, dat vóór 4 à 5000 jaren Klein-Azië bewoonde, groote macht moet hebben

gehad en in verband moet hebben gestaan met het arische. Dit alles bewijst slechts, dat al sinds duizenden jaren alle talen en volkeren uit vermengingen zijn ontstaan, en dat van « zuiver ras » wel nooit sprake kan zijn geweest !

HOOFDSTUK 3.

TAAL, VOLK EN RAS.

WANNEER de nationaal-socialisten spreken over « ras » bedoelen zij daarmee, dat men onder de menschen groepen vindt met dezelfde lichamelijke en zelfs geestelijke kenmerken, precies zooals onder de dieren. Evenals er dan rashonden en stamboekkoeien bestaan, zouden er menschen zijn van « zuiver ras ». Uit de boeken, uit den burgerlijken stand, kan dit niet blijken. Deze administratie dateert eerst van den napoleontischen tijd, en de gegevens vóórdien (zooals uit de kerkregisters) gaan toch slechts eenige eeuwen terug en zijn onnauwkeurig. Doch bovendien kan bijv. de officiëele vader van een kind zeer goed *niet* de werkelijke zijn. Tot welk « ras » iemand behoort, zal dus wel uit lichamelijke kenmerken moeten worden opgemaakt. Bij dieren is dit reeds moeilijk, doch mogelijk : de ooren, de pooten, de geheele bouw verraden hun afkomst. Bij menschen geldt dit alleen, om het onderscheid te bepalen tusschen negers, blanken, roodhuiden, eskimo's en lieden van het « gele ras », die gewoonlijk wel zijn te herkennen. Onmogelijk wordt dit reeds bij de nakomelingen van « gemengd bloed ». Afrika en Zuid-Amerika met name zijn bevolkt door millioenen « halfbloeden », geboren uit gemeenschap tusschen blanken en negers, negers en arabieren, negers en roodhuiden, blanken en indianen, enz. enz. waarbij spoedig geen afkomst meer juist valt vast te stellen.

Twijfelachtiger nog wordt het, wanneer men zich bepaalt tot de blanken. In Voor-Indië bijv. vindt men zoo goed blanke als vrijwel donkerkleurige inwoners en verder naar het Westen, in Perzië, in Klein-Azië, in Egypte, op den Balkan, in Noord-Afrika, is het onmogelijk nog vast te stellen, met welk « ras » men te doen heeft. Wat in het algemeen geldt, is in bijzondere mate waar, voor de blanken : *er zijn geen rassen meer.* Theoretisch mag men spreken van *Ariërs,* van *Semieten,* van oer-inwoners als de Spaansche *Basken,* doch practisch beduidt dit slechts, dat in iemand een zeker type overheerscht. Algemeene kenmerken echter zijn niet meer aan te geven. Er zijn « joden en jodinnen » met blonde, roode en zwarte haren, alle soorten neuzen en lippen, die alléén nog tot de joden worden gerekend om den naam, dien ze dragen, om hun familie, hun godsdienst, enz. Er is soms méér verschil tusschen een arische Rus en een even arische Italiaan, tusschen een Zweed en een Beier, dan tusschen een Spanjaard en een Jood.

De conclusie : *rassen bestaan niet meer* geldt niet slechts voor de laatste eeuwen. Ze geldt reeds in de vóórhistorische periode, voorzoover we deze uit schedelvondsten en beenderenresten kennen. Geraamten van menschen, die onmiddellijk na den ijstijd moeten hebben geleefd, bewijzen reeds, dat toen (dus ongeveer 20 duizend jaar terug !) in Europa de rassen reeds gemengd waren ! Het z.g.n. Cromagnon- en Aurignactype, in Frankrijk gevonden, dateerend uit het oud-steenen-tijdperk (het palaeo lithicum) is reeds niet « zuiver ». De conservatieve, militaristische archeoloog *Kossinna,* aanhanger van de theorie, dat Noord-Duitschland

de bakermat is van de germaansche (d.w.z. voor hem eenig-mogelijke) cultuur, spreekt voorzichtig van « volken » en duidt die aan met den naam van « archeologische cultuurgroep », dus *niet* van: « rassen-eenheid ». Wel gelooft hij, dat het vaderland der Indogermanen aan de Oostzee ligt, doch aangezien dit gebied in den ijstijd onbewoonbaar was, moeten ze nakomelingen zijn geweest van elders wonende groepen. Het Aurignac-type komt wel in aanmerking daarvoor, aldus Kossinna, maar het is toch slechts gedeeltelijk « noordsch ». Na de bespreking van raseigenschappen (S. 127) geeft hij toe, dat iemands « ras » lang niet altijd zijn karakter bepaalt. Doch — aldus de uitvlucht — dat komt, omdat er feitelijk geen zuiver ras meer is ! « Volkeren van onvermengd ras bestaan er thans nauwelijks meer. Ook wij Duitschers zijn, wat het ras betreft, sterk gemengd ». Daarom kan de archeoloog alleen van *cultuurgroepen* spreken, de volkeren bepalen naar de vondsten van bijlen, vuursteenen, vaatwerk, bekers, dolken, begraafplaatsen, urnen en dgl. Waar deze dezelfde zijn, kan men aannemen, dat één volk daar heeft gewoond óf daar zijn cultuur heeft ingevoerd. Schedels en kaken zeggen niets.

Daarbij komt nog iets anders : we zagen, dat de naam « arisch » alleen betrekking heeft op *de taal*. Het is echter onmogelijk, uit te maken, *welke taal* de mensch heeft gesproken, wiens beenderresten en cultuur-voorwerpen men vindt !

In het algemeen kan men zeggen : *overal* vindt men *alle* menschentypes. In Scandinavië behooren 70 % tot de langschedels, maar langschedels treft men ook aan in groote mate onder de bevolking van Corsika, Sardinië, Sicilië, Italië en Frankrijk,

evenals bij Finnen en Basken, om niet te spreken van de schedels der « kleurlingen ». Lange gestalten in Noord-Europa, doch evengoed in Engeland, Schotland, Ierland, Nederland, Finland, Bosnië en Herzegowina. Blonde menschen zijn in Zweden overwegend in getal, doch 46 % zijn *niet* blond, en in Duitschland zijn 69 % het *niet* !

Men weet, dat de duitsche nat. soc. zich een rastype hebben gedacht van lange, blonde, langschedelige en blauwoogige gentlemen — meer het type uit een bakvisschen-roman dan uit de werkelijkheid. Dit zou nu de waarlijk « noordsche » mensch zijn. Deze mensch komt inderdaad vóór — niet alleen in Noord-Europa ! In Duitschland of in duitsch-sprekende gebieden *komt hij echter bijna in 't geheel niet voor !* Zelfs *Kossinna* erkent : « Heden ten dage speelt het kortschedelige ras bij ons een verreweg grootere rol (dan het langschedelige) doch reeds in het steenen tijdperk is het sterk vertegenwoordigd » (S. 114). Het aantal langschedels bedraagt onder de duitsche Friezen slechts 18 %, onder de Midden-Duitschers 12 %, in Beieren bedraagt het ruim 1 % (één op de 84 !) en in Tirol vindt men er bijna geen enkele ! *Kauffmann* concludeert ook : « Een raszuiver volk van Indogermanen heeft wel nooit bestaan » (S. 50) en *Karsten* : « De genoemde getallen bewijzen zoo duidelijk, als slechts mogelijk is, dat de kortschedelige vorm van het hoofd thans onder de Duitschers de verreweg overheerschende is » (S. 62). Juist de Duitsch-sprekende volkeren zijn van zéér gemengd ras, méér dan bijv. de Noord-Nederlanders. Noord-Nederland is van twee zijden omgeven door de zee, de oostelijke grens is gedurende eeuwen vrijwel zonder verkeer geweest en was

nooit het tooneel van volksverhuizingen, terwijl alleen naar het Zuiden, via het huidige België, steeds vermenging mogelijk was, voornamelijk met Romeinen, Kelten en Germanen, allen dus «Ariërs». Duitschland echter is niet alleen altijd bewoond, gedurende eeuwen, door Slaven (Russen in Oost-Pruisen), door Hunnen, door Kelten en nog vroeger door Finnen (misschien zelfs door Laplanders en Eskimo's) doch eerst *later* door Germanen en Joden. Men *kan* nu de Germanen wel aanzien voor de ***blijvende*** bevolking, in dien zin dat het volk, hetwelk er zich na den ijstijd vestigde, er is gebleven, alleen : steeds weer zich opnieuw vermengde met Finnen, Kelten, Slaven, Joden, enz. De naam « Germanen » beteekent dan echter niet anders dan : « bewoners van Duitschland », heeft niets te maken met ras of taal — want die wijzigden zich voortdurend — en zelfs niet met cultuur!

Men zal nu begrijpen, hoe zinneloos de bewering van de nat. socialisten is, als zouden geheele volkeren zijn uitgeroeid ! Ze noemden n.b. : Babyloniërs, Assyriërs, Egyptenaren, Perzen, Grieken en Romeinen. Wat ze echter in hun onnoozelheid bedoelen, is dat ***de talen*** zijn gestorven (nog steeds voortleven echter in ***moderne talen***) en dat de ***staten*** of ***rijken*** zijn verdwenen — opgenomen in andere of verdeeld. Doch de inwoners der landen, de volkeren, zijn wel degelijk gebleven, zij het dat ze (reeds gemengd) zich nog sterker vermengden ! Men zou evengoed kunnen zeggen, dat de Germanen zijn uitgeroeid, als de Babyloniërs — want de oude germaansche talen, bijv. het gotisch, zijn even dood als het babylonisch ; de oude germaansche rijken bestaan niet meer ; en de huidige « germaansche » volkeren hebben alleen de-

zelfde of verwante talen, en niets gemeen op het gebied van het ras, of het moest zijn, dat ze alle even ónzuiver zijn !

Waar geen rassen bestaan, is het nutteloos te onderzoeken, of het ras iemands karakter bepaalt ! Voldoende is het, te constateeren, dat men intelligente en domme, goede en slechte, energieke en wilszwakke individuën aantreft bij alle volkeren in alle werelddeelen. Blijkens de groote vrees, die de nat. socialisten koesteren voor de Joden, moeten dezen hun de baas zijn in vrijwel alles : in intellect, in kunstzin, in organisatie-talent, in handigheid — alleen *niet* in moed tot wreedheid. En de Japanners overtreffen weer de Duitschers juist in àl die eigenschappen, waarin de nat.-socialisten willen uitblinken : « raszuiverheid », bevolkingsaanwas, discipline, krijgstalent, technische perfectie, expansiezucht, enz.

De duitsche nat.-socialisten bedienen zich van begrippen, ontleend aan de natuur (en vooral aan de dierkunde) welke niet toepasselijk zijn op de menschen-maatschappij. *Inplaats van sociologie beoefenen ze zoölogie.* En deze nog weer verkeerd! Meerderwaardige rassen, zoo decreteeren ze, overwinnen door groote vruchtbaarheid, door massale vermeerdering. Het omgekeerde is echter het geval. Hoe *hooger* georganiseerd soort of ras, hoe *minder* jongen de wijfjes voortbrengen. Juist de *lagere* soorten planten zich geweldig voort, en alleen dààrdoor handhaven ze zich ! De nat. soc. theorie geldt voor luizen en vlooien, voor muizen en ratten — niet meer voor koeien en paarden, leeuwen en olifanten ! Hoe hooger de soort, *hoe meer het aankomt op de kwaliteit*, hoe minder op de *kwantiteit.*

Ook is het onjuist, dat uit een groep jonge dieren of kinderen de zwakste sterven, de sterkste *niet* ondergaan Dit hangt geheel af van de omstandigheden. De jongen van onze zoogdieren, die van huisdieren vooral, verkeeren in dezelfde situatie als de menschenkinderen : de zwakste wordt nog gered door verzorging, warmte, hygiene, licht en lucht — de sterkste gaat te gronde bij ondervoeding, kou, ziekte en in een ongezond milieu. Een zwak kalf in den stal kan soms langer leven dan een krachtig leeuwenwelp in de woestijn ! Zoo weten we, dat reuzenolifanten als de mammoets, om niet te spreken van de enorme sauriërs, zijn uitgeroeid, en zwakke vogeltjes gedurende millioenen jaren zich konden handhaven. De vernietiging in de natuur heeft geen « dieperen zin », wanneer juist de prachtigste, grootste, sterkste exemplaren te gronde gaan. Wat den mensch betreft, heeft wijlen Professor Bolk er op gewezen, dat *alle* huidige menschen in *alle* werelddeelen de sprekende kenmerken vertoonen van toenemende decadentie : zwakker wordende zintuigen, teerder zuigelingen, minderwaardiger gebit, enz. *Alleen grooter solidariteit kan redden, wat de onderlinge strijd vernielde. Peter Kropotkine* heeft in zijn werken bewezen, dat de strijd om het bestaan tusschen soorten en individuen veel meer vernietigt, dan schept, en dat juist het wederkeerig hulpbetoon de wezenlijke factor vormt tot vooruitgang en beschaving.

Tenslotte is de bewering dat halfbloeden per sé minderwaardige karaktereigenschappen zouden moeten vertoonen, te dwaas, om te weerleggen. De geheele bevolking van Mexico en Zuid-Amerika (temidden waarvan zoovele Duitschers vertoeven) zou dan uit inferieure types moeten bestaan, even-

als de drie honderd millioen Voor-Indiërs, om van vele millioenen in andere werelddeelen niet te spreken. Het komt vóór, helaas, dat halfbloeden *als groep* ongewenschte kenmerken vertoonen. Dàn echter is niet de afstamming daaraan schuldig, doch het milieu. Het komt n.l. in Afrika, in Britsch-Indië en elders voor, dat kinderen van blanke vaders en gekleurde moeders eerst een europeesche opvoeding krijgen, doch éénmaal volwassen *uit rassen-vooroordeel* uit europeesch gezelschap worden geweerd, declasseeren, hun minderwaardigheidsgevoel trachten te boven te komen door zich arrogant te gedragen jegens minderen enz. Ze bevinden zich in één ongewenschte *sociale* positie, niet zoozeer « tusschen de rassen » dan wel « tusschen de klassen ».

In het algemeen echter is volkenvermenging zegenrijk geweest. Cultuur toch is eerst mogelijk door uitwisseling, onderlinge beïnvloeding en wederzijdsche bevruchting, opheffing van het isolement. *Kauffmann* citeert met instemming, dat « juist de samensmelting het ontstaan van nieuwe levenskrachtige volkeren eerst heeft mogelijk gemaakt » (S. 52) en ten aanzien der Germanen voegt hij erbij : « In geen geval heeft de natuurlijke begaafdheid van het ras alleen, de volksgemeenschap der Germanen tot vooruitgang gedreven ». Hiertoe was noodig « het verkeer met het erts- en goudrijke buitenland » (S. 117). Een specifieke Germaansche cultuur bestaat er zelfs niet.

HOOFDSTUK 4.

ARISCHE EN NIET-ARISCHE KULTUUR.

INDIEN er een arische taalgemeenschap heeft bestaan — wat niet te betwijfelen valt — moeten ook grootendeels de zaken en werktuigen, door de woorden aangeduid, zijn bekend geweest. Taalverwantschap is in dien eenvoudigen zin dan ook bewijs eener zekere cultuur-eenheid. Op hoogeren trap van ontwikkeling kunnen bij talen van één familie de beschavingsvormen toch zéér verschillen : bijv. bij Grieken en Germanen — bij Romeinen en Slavische volkeren, toch allen naar de taal «Ariërs». Gaan we echter eeuwen terug, dan mogen we concludeeren : de woorden, welke alle arische talen gemeen hebben, moeten zij hebben ontleend aan de moedertaal van het genoemde oervolk. Het is natuurlijk ook mogelijk, dat *alle* arische talen eenzelfde woord hebben ontleend aan niet-arische volkeren — doch dan is even goed te veronderstellen, dat reeds het arische stamvolk zoo'n woord (en daarmee ook de zaak) had overgenomen. In elk geval komt men tot een fonds van oorspronkelijke arische woorden, waaruit kan worden afgeleid, welke dingen de Ariërs kenden, op welken trap van beschaving ze stonden. En het is niet te stoutmoedig, daarom te spreken van *arische cultuur*, welke dan haar bakermat zou moeten hebben rond de Zwarte Zee : in Zuid-Rusland, in de Kaukasus, in Perzië. Echter, zeer terecht merkt *Kauffmann* op : « *Azië* is het vaderland onzer cultuur », daarmee vooral doelend op Vóór-Azië, vooral op Babylonië, dat zeker geenszins « arisch » was. De *euro-*

peesche cultuur dus is slechts zeer *gedeeltelijk* « arisch », voor het overige « niet-arisch » te noemen. Laten wij trachten, deze beide elementen van elkander te onderscheiden.

De vergelijkende taalwetenschap komt dan eerstens tot de conclusie, dat het familie-verband bij de Ariërs (evenals trouwens bij de Semieten) *patriarchaal* was. Er heerschte veelwijverij, de vrouwen waren slavinnen, en de invloed der Ariërs in Voor-Indië heeft zelfs tot de weduwenverbranding geleid : men meende, dat de familievader ook in het geestenrijk niet zonder huisdienares gelukkig zou kunnen zijn en gaf hem die mede ! De geboorte van meisjes gold als rampzalig, indien ze niet werd overtroffen door die van zonen. De vrouw, welke haar « heer en gebieder » geen kinderen schonk, werd uitgestooten ; was echter de man impotent, dan kon hij zijn vrouw aanbieden aan zijn vrienden of gasten. Eeuwen later was bij dienaressen van den Venustempel in Corinthe nog de « gastvrije prostitutie » in zwang, zooals heden nog bij de Eskimo's, die vaak hun gast ook een vrouwelijk bedgenoot aanbieden. De vrouw moest echter in alle andere omstandigheden kuisch zijn : ze was eigendom van den man, en werd na zijn dood als zoodanig beschouwd : ook zonder weduwenverbranding was haar positie weinig benijdenswaardig. Ze werd door mannelijke familieleden *geërfd.* Het huwelijk bestond ook eenvoudig hierin, dat de man zijn bruid uit een naburige familieverwantschap *roofde.* Nog in vele streken leeft dit roofhuwelijk *als spel* voort, vooral bij slavische volkeren, in Rusland en Zuid-Oost Europa. Daar voert de bruidegom, van zijn vrienden vergezeld, nog zijn bruid weg uit het ouderhuis — hij wordt

achtervolgd — zij wordt gesluierd om de vlucht te vergemakkelijken — hij « legt op haar de hand » (de handdruk) — hij *draagt* zijn vrouw over den drempel zijner woning, enz. Later werden gevaar en familieveeten, samengaand met het roofhuwelijk (men denke hier aan de romeinsche overlevering : de sabijnsche maagdenroof !) voorkómen door een overeenkomst en kwam het *koophuwelijk* in zwang. De vrouw werd steeds opgenomen in de familie van den man en hield op, tot de hare te behooren. Het woord « schoonmoeder » duidde dus altijd op een tweede (vaak zeer autoritaire) moeder *voor de vrouw* — de man had géén schoonmoeder « in de familie », ook geen schoonzuster, schoonvader, enz. enz. Het woord « schoondochter » bestond dus, *niet* dat van « schoonzoon », want deze woonde niet in het familieverband. Merkwaardig is ook, dat men wel een woord kende voor « weduwe », *niet* voor « weduwnaar », want de man gold immer als gehuwd, met meerdere vrouwen. Ook het woord « vrijgezel » was onbekend. En de zeden zijn taai : nog heden spreekt men steeds van : de weduwe Jansen, *nooit* van : meneer de weduwnaar Pieterse ! Bij vrouwen maakt men nog immer onderscheid tusschen gehuwde of ongehuwde : tusschen « mevrouw » en « mejuffrouw » — mannen echter heeten allemaal « meneer ». Bij de oer-Ariërs ontbreekt zelfs een woord voor « huwelijk », omdat er toen alleen sprake was van een zuivere bezitsverhouding, van een kleine gemeenschap, een familieverwantschap waarin de vader heerscher en eigenaar was. (Zie o.a. *Schrader*).

De man hield zich bezig met de jacht, den oorlog, gedeeltelijk met de huisdieren, soms met vis-

scherij, en ook wel met de smeedkunst, toen deze voor den krijg van zoo groote beteekenis werd. Al het andere werk deed de vrouw, en zij heeft het grootste aandeel gehad in het scheppen van techniek en cultuur : huttenbouw, weven, bakken van aardewerk, akkerbouw, bereiden van maaltijden, verzorgen van gewonden en zieken — het werd alles vrouwenarbeid. Het was aan haar economische beteekenis te danken, indien haar leven minder slaafsch was, en ook werden haar wel eenige rechten toegekend als raadgeefster, als vertrouwde der Goden, als medium der geesten. Nog bij de Grieken was de priesteres van Apollo ook de profetes, de « pythia ».

De families onderling leefden in voortdurende veeten. Alleen het feit, dat men tot een familie of een dorp behoorde, verschafte eenige levenszekerheid. De vreemdeling was n.l. volkomen vogelvrij : hij kon worden beroofd, gedood, tot slavernij gebracht en verkocht. Alleen de vrees voor wraak van de zijde zijner familieleden kon dit voorkomen. Aldus heeft de *bloedwraak,* ondanks haar soms barbaarsche gevolgen, toch gedurende eeuwen de eenige garantie aan de persoonlijkheid verschaft, dat ze ook buiten het eigen dorp zou worden geëerbiedigd. Het verwondert ons niet, dat bij deze verhoudingen de woorden *volk* en *leger* dezelfde beteekenis hebben : de krijg was een natuurtoestand. Eerst later, door dichtere bevolking der gebieden, was men genoodzaakt uit zelfbehoud de zeden te verzachten : door het afkoopen van de bloedwraak (het mangeld of losgeld) door geschenken en diensten werden de betrekkingen minder vijandig. Eén groote factor echter verzoende de

dorpen : het was het wederzijdsch belang, dat men bij *den handel* had.

Verschillende kenners der Indo-Germanen, o.a. *Schrader,* meenen dat de handel is ontstaan, juist tengevolge van de vreemdelingenhaat. Reisde de enkeling of trok eén kleine groep op weg, dan moest men zorg dragen, geschenken mee te voeren, teneinde te kunnen worden opgenomen in een andere verwantschap. Aanvaardde een familiehoofd deze geschenken, dan beteekende dit, dat practisch gesproken de nieuw-aangekomenen *de gasten* waren geworden van den bewoner, en dat de gastheer instond voor hun veiligheid. De *gastvrijheid* bestond dus, doch niet in den geïdealiseerden vorm, waarin men zich deze vaak denkt. De geschenken echter wekten behoeften en begeerten op en wakkerden de neiging aan, om te ruilen. In den vreemdeling zag men niet meer zoozeer den vijand, dan wel dengene, die iets nieuws en waardevols bracht. Nog heden moeten de wilden tot ruilhandel worden bewogen, na hun eerst cadeaux te hebben vereerd. De etymologie (de woordafleiding) van het latijnsche *hospes* (gastheer) leert ons, dat dit woord in onmiddellijk verband staat met *hostis* (vijand, eigenlijk vreemdeling) en dat *hospes* feitelijk beduidt : de meester van den vreemdeling, degene, die den reiziger in zijn macht heeft. Met het toenemende verkeer werd het geven van geschenken een wederkeerige behoefte, een ruil, *een handel.*

Handel werd er aanvankelijk niet het meest gedreven in nuttige artikelen, doch in *genotsmiddelen.* Men had immers zijn hutten, zijn kleeding van vellen (later eerst geweven) zijn veeproducten vooral, en wat vruchten, o.a. den eetbaren appel.

Doch toen men meer veldgewassen kweekte, ontstond groot verlangen naar zout, hetwelk een begeerenswaardig goed werd. Aan hygienische middelen had men nog geen behoefte : *vlooien* en *luizen* hebben alle Ariërs in overvloed gekend, doch het duurde zéér lang, voor men dit als een last ondervond. Wel echter hebben ze zich van den beginne af overgegeven aan bedwelmende dranken. De oer-arische drank is de *mede,* bereid uit de honing der wilde bijen. Later hebben de Indiërs en Perzen een vocht gekend, bereid uit de *soma-plant,* dat zeer roeswekkend moet zijn geweest. Men weet niet meer, welke plant met deze naam werd aangeduid. De Germanen, die spoedig granen kweekten, leerden uit gerst *bier* brouwen, maar het is den Grieken voorbehouden, *wijn* te leeren bereiden, een drank die de Germanen beschouwden als goddelijk. De latere latijnsche handelaar verkoopt vooral wijn in de germaansche gewesten, en de woorden : *win* — *wein* — *wijn* zijn onmiddellijk afgeleid van 't latijnsche *vinum.* De wijnhandelaar, de *caupo,* wiens waar dikwijls heel slecht blijkt te zijn geweest (hij maakte « uit water wijn ») was de koopman bij uitnemendheid. Het duitsche *kaufen* is onmiddellijk van *caupo* afgeleid.

De *godsdienst* der Ariërs kwam voornamelijk voort uit voorouder-vereering, aanbidding van de asch der gestorvenen, in urnen bewaard, en uit plechtigheden bij de lijkbezorging, later bij de begrafenis. Daarmee samen ging de vrees voor de geesten, magie (geestenbezwering) het offeren van vee en veldvruchten, om de geesten gunstig te stemmen. Weldra vloeide daaruit voort het geloof, dat de natuur *bezield* was en vereerde men twee ón-

ontbeerlijke dingen : het water en het vuur. De haard was dan ook heilig. Algemeen was de opvatting dat de *adem* de ziel was, welke na den dood het lichaam verliet. De natuur, vervuld gedacht van geesten, hield den mensch in afhankelijkheid gevangen : de meeste (bijna steeds *gevreesde*) Goden waren goden van den regen, den wind, den bliksem, wien men heil afsmeekte over het vee. Zulk een God was bij de Russen *Perun*, bij de Littauers *Perkunas*, bij de Indiërs (in de Rigveda) *Parjanya*, bij de Germanen *Donar* of *Thor*. Aanvankelijk denkt men zich de Goden en Godinnen van dieren vergezeld, gelden ze als beschermers van het vee, die echter — toornig geworden — roofdieren kunnen loslaten op de kudde. Later veréénzelvigt men hen dan wel met dieren : bij de Grieken vindt men *Hera* vóórgesteld als koe, *Artemis* als een berin, *Apollo* als een wolf — omdat de godengestalten meestal schrikwekkend zijn gedacht.

Gaandeweg zien we bij de Ariërs uit de vele godinnen en goden er twee gerekend worden tot de belangrijkste : *Moeder Aarde* en *Vader Hemel*, Geesten op welke men vertrouwen mag. De ware oppergod wordt « Vader Hemel », in het sanskriet: *Dyâús Pitá*, in het grieksch geworden tot *Zeus* Patér, in het latijn tot *Jupiter*. De naam *Dyâús* krijgt de beteekenis van God : *Deus* in 't latijn. in 't fransch *Dieu*, in 't spaansch *Dios*. Ook bij de Germanen is Wotan een hemelgod. De naam *God* is germaansch, volgens *Mauthner* (« Wörterbuch der Philosophie ») afkomstig van 't saksisch *giozan* = gieten, in verband met de gegoten godsbeelden, die aanbeden werden.

De belangrijkste arische volkeren zijn voor ons,

na de Indiërs en de Perzen de Grieken en de Romeinen, omdat ze in Europa het spoedigst 't barbarisme te boven komen Bij hen het eerst een geregelde, veilige handel, een internationaal verkeer, het ontwikkelen van de kunst van schrijven en lezen. Zij hebben het eerst in Europa het drankmisbruik beteugeld, hygienische maatregelen genomen, badvertrekken ingericht, goede huizen leeren bouwen. Zij ook hebben het eerst vrouwen toegelaten bij de maaltijden en de gesprekken (*Schrader*, S. 91). Bij hen ontwaakt de wetenschap en de wijsbegeerte, bloeit de kunst op. De Europeesche cultuur ontwikkelde zich van Zuid naar Noord, van Oost naar West, en *niet* omgekeerd, zooals de duitsche nationaal-socialisten suggereeren. Het Oosten der Middellandsche Zee was gedurende eeuwen het brandpunt van alle beschaving. Nog tot in de vijfde eeuw onzer jaartelling trekken de germaansche volkeren alle *naar het Zuiden* en zien we de Longobarden, de Goten, de Vandalen, gelokt door de rijkdommen dezer gebieden, oprukken naar de kusten der Middellandsche Zee. Doch reeds ruim 800 jaren, vóór de Vandalen Rome plunderden, bezetten de Galliërs Noord-Italië. (Gallia cis-alpina — Gallië aan deze zijde der Alpen — zooals de Romeinen het noemden) omdat hun leven daar beter zijn kon. De Romeinsche schrijvers maken gewoonlijk al zéér weinig onderscheid tusschen Kelten, Germanen en Slaven — allen zijn ze voor hen « barbaren ». Dit is te begrijpen : de Goten bijv. woonden geruimen tijd in Zuid-Rusland, en deze germaansche stemmen waren wel slecht te onderscheiden van de Slavische. De Kelten waren toch 't beschaafdst : ze oefenden grooten invloed uit

op Slaven en Germanen. Vergeleken bij de Grieken waren ze echter weinig rijk aan cultuur : toen ze ongeveer 400 v.o.j. in Italië binnenvielen, beleefden de Grieken hun gouden eeuw, met mannen als *Phidias, Aeschylos, Sophocles, Euripides, Hérodotus, Socratés, Plato* en *Aristoteles.* Maar het duurde nog eeuwen, vóór de *Germanen* het peil der Kelten hadden bereikt ! Omstreeks een eeuw vóór onze jaartelling vertoonen ze zich het eerst aan de grenzen van Italië, doch lijden een geduchte nederlaag. Beschaving bezaten ze nauwelijks. *De Germanen bezitten géén primitieve, eigen aardewerkkunst, geen eigen brons-, koper-, goud- of ijzer-cultuur.* Alles hebben ze ontleend aan de volkeren rond de Middellandsche Zee, ook aan de Kelten. *Kauffmann* vooral wijst er op, dat ze al deze producten importeerden en ruilden tegen *barnsteen,* gevonden aan de Oostzee-kusten en ontstaan uit de versteening van boomhars. De Grieken noemden het « elektron » en ontdekten, dat het bij wrijving aantrekkingskracht bezat. Vandaar nog ons woord « electriciteit ». Reeds in de legendarische perioden dat inwoners van Mycene en Troje, in Griekenland en in Klein-Azië, hun beschaving opbouwden, en de Germanen nog barbaren waren, hebben deze laatsten door barnsteenruil getracht, aardewerk en metaal te verkrijgen. (*Kauffmann,* S. 120). « Bronscultuur is dus geïmporteerde cultuur ». IJzer bekwamen zij door bemiddeling van de Kelten. De oudste ijzervondsten in Noord- en West-Europa, zooals in *La Tène,* zijn van Keltischen oorsprong, en ook het woord (keltisch *isarno,* gotisch *eisarn)* is ontleend aan de Galliërs. We wezen er reeds op, dat ook de paardenfokkerij door de Kelten aan de Germanen is

gebracht. Hirt verdedigde zelfs de stelling, dat de duitsche taal ontstaan was uit de ontwikkeling eener germaansche taal op *Keltischen* grondslag. De Kelten nu ontleenden hun cultuurgoederen weer voornamelijk aan de Grieken : het ijzer bijv. is uit Griekenland ingevoerd in Midden-Europa, via Sicilië (een oude Grieksche kolonie) en Italië. (Men zie voor dit alles : *Schrader* S. 21, *Karsten* S. 133, *Kauffmann* S. 172).

Tenslotte een opmerking over de oud-germaansche literatuur. Weinig is daarvan bekend, in het gotisch bijv. slechts enkele brokstukken van kalenders, opschriften, enz. en voorts de vertaling van *Ulfila* van het Nieuwe Testament in het gotisch. Daartoe heeft deze een alfabet gevormd uit het oude germ. *runen*-schrift, aangevuld met griekse teekens. Het runen-alfabet is langen tijd aangezien voor oorspronkelijk, en verklaard is zijn afkomst nog niet geheel. Thans zijn er drie theorieën over in omloop, die echter *alle* hierop neerkomen, dat het runenschrift *niet* oorspronkelijk is, doch dat zijn alfabet is ontleend aan oude letterteekens uit Griekenland en Italië. Deze invloed blijft : veel later nog bestaat het oud-duitsche *Waltheri-lied* voor een belangrijk deel uit vertalingen van Vergilius' klassieke poëzie !

Men vergete echter niet, in welke gunstige verhoudingen de Grieken leefden : in een eilandenrijk, in voortdurend contact met de voor-aziatische beschaving, welke niet « arisch » was, doch in vele opzichten een beslissenden invloed heeft gehad. Europa zelf had óók niet-arische oerinwoners, vóór dit werelddeel « ver-indogermaniseerd » werd. Het waren de *Etruskiërs* (in Italië), de *Liguriërs* (in Frankrijk) de *Basken* (in Spanje) de

Pikten (in Engeland), die vóórdien over geheel Europa, zij het schaars, moeten zijn verspreid geweest. Ze leefden in het primitiefste familieverband, in de moedergemeenschap, het *matriarchaat.* Dan is de sexeele functie van den man nóg niet erkend als de voornaamste, bij het verwekken van 't kind, en behooren de kinderen nog aan de moeder. De man is géén bloedverwant, het kind wel. Niet de man is het hoofd der familie, doch de vrouw. In de matriarchale samenleving vindt men veel meer oer-communisme dan in de patriarchale. *A. Bebel* meent, dat de eerste groote ons bekende omwenteling die van moederrecht tot vaderrecht geweest is. In de oud-grieksche literatuur vindt men van dien tragischen strijd de nagalm nog, o.a. in *Aeschylos* « Eumeniden ». (*Bebel,* S. 34). Behalve bepaalde economische factoren moeten hier de invloeden van binnendringende Ariërs met hun patriarchaat beslissend zijn geweest. Toch schijnt het matriarchaat dezer Zuid-europeesche oerinwoners niet zonder invloed te zijn gebleven op de positie der vrouw, welke juist hier het eerst verbetert. De naam voor huwelijk blijft in de romaansche landen ook : *matrimonium* (en *niet* patrimonium) dus : *moederlijk* familiegoed (spaansch : *matrimonio*, fransch : *mariage*).

De allerbelangrijkste niet-arische invloed op de europeesche cultuur is echter die geweest van de *Semieten.* Het is zeer wel mogelijk, dat de tot in Midden-Europa voortdringende *Mongolen,* die eens zoowel meester waren in Peking als in het huidige Hongarije en gedurende 300 jaar (van ongeveer 1200-1500) zich in Europa wisten te handhaven, velerlei *chineesche* cultuurgoederen in Europa hebben ingevoerd. Het staat vast, dat de Chi-

neezen toen reeds zéér beschaafd waren, de boekdrukkunst kenden, de sterrenkunde tot hooge ontwikkeling hadden gebracht en een diepzinnige filosofie bezaten. Toch is het zekerder, aan te nemen dat de chineesche invloed op de arische cultuur dateert van lang vóór onze jaartelling en zich baan brak via Toerkestan, Indië en Perzië naar Voor-Azië, waar zij de beschaving der *Semieten* bevruchtte.

Het oudste Rijk der Babyloniërs was gegrondvest door de Soemeriërs, ongeveer 4000 jaar geleden, doch later veroverden de Semieten daar de heerschappij en de *Babyloniërs*, zooals wij ze uit de geschiedenis kennen, waren dus van gemengd ras, doch sterk semietisch. Zij hebben het land tusschen Euphraat en Tigris tot een vruchtbaar oord herschapen, rijk aan weiden en bouwlanden, aan bevloeiïngswerken en wegen. Hun godsdienst was ook grootendeels hemel-religie, doch zij zagen in sterren en planeten bezielde lichamen, Goden die ons lot besturen. Hun astrologie deed hen den sterrenstand uitstekend bestudeeren, en de zeevaart dwong hen daartoe ook. Zoo doorzagen ze den invloed der maan op het ontstaan van eb en vloed, meenden zij 7 planeten te kennen die ons lot bepalen, wisten ze dat in een jaar tijds de zon zich aldus schijnt te verplaatsen, dat ze twaalf verschillende sterrenbeelden doorloopt, 12 « huizen bewoont ». Deze sterrenbeelden waren door de fantasie in dieren en figuren omgetooverd : de 12 beelden uit den dierenriem. Het gevolg hiervan was, dat de Babyloniërs rekenden in 7-tallen en 12-tallen. Ze kenden dus 7 verschillende dagen, die tezamen een week vormen, en 12 maanden in het jaar. Den cirkelboog verdeelden ze in 360

graden, want ze telden niet in honderdtallen of duizendtallen (10 x 100) maar in zestig- en driehonderd-zestig-tallen (6 x 60) aangezien 6 de helft van het bijzondere getal 12 vormt. Ook het getal 3 was « heilig ». De dag en de nacht werden verdeeld in tezamen 2 x 12 uren.

Men weet, dat de europeesche menschheid dit alles heeft overgenomen. De Babyloniërs schreven in spijkerschrift op kleitabletten, en hun taal was gedurende eeuwen de internationale taal in het verkeer tusschen Voor-Azië, Egypte, Griekenland en Arabië. Naar alle zijden hebben ze de arische volkeren beïnvloed. Hoewel deze gewoon waren, met 10-tallen te rekenen (de twee handen hebben immers samen 10 vingers !) en in *manen* (perioden dus van 27 1/3 dag) zoodat ze bijv. de zwangerschapsperiode der vrouw er één noemden van 10 manen, en niet van 9 maanden — hebben bijna alle Ariërs den babylonischen invloed *niet* kunnen weerstaan : ze hebben een week ingevoerd. niet van 10, maar van 7 dagen, het jaar verdeeld in 12 maanden, den cirkel in 360 graden. En juist de Germanen ondergingen hem het meest : ze telden in z.g.n. groot-honderdtallen, d.w.z. in 120-tallen. En de Engelschen zijn ook daarin conservatieve Germanen gebleven, dat ze het langst, in maten en gewichten en in hun geldstelsel, weerstand hebben geboden aan het toch zoo goed-arische tientallige stelsel. Een pond-sterling is nóg 20 x 12 stuivers. Dit bewijst een keer te meer, hoe weinig « arisch » juist de Germanen steeds zijn geweest.

Semieten waren ook de *Phoeniciërs*, die o.a. het glas hebben leeren bereiden, en die vóór de Romeinen de Middellandsche Zee beheerschten. Ze

stichtten Carthago. En eveneens de *Arabieren*, wier invloed zóó groot is geweest, dat we aan hen ons cijferstelsel hebben ontleend, benevens tal van woorden en zaken : *algebra, almanak, alcohol, alchemie, alkoof* zijn alle arabische woorden, evenals *zenith, elixer, siroop, karaf, koffie, magazijn* enz. Gedurende zeven eeuwen (van 711—1492) hebben zij in Spanje één of meer Moorsche Rijken gesticht, zijn aanvankelijk dóórgedrongen tot ver in Zuid-Frankrijk en onder hun leiding heeft Spanje een nimmer meer gekend bloeitijdperk beleefd. Akkerbouw, veeteelt, bevloeiïngswerken, bouwkunst, wetenschap en wijsbegeerte stonden op hoog peil. De naam van den in gansch Europa vermaarde wijsgeer *Averroès* (Ibn Roschd, gestorven in 1198) en van den Jood *Maimonides* (Mozes ben Maimoon, 1135-1204) bewijzen voldoende, dat toen Spanje het eenige europeesche land was, waar de traditie der grieksche wijsgeeren werd hooggehouden. Averroès was de verbreider van de leer van Aristoteles in een periode, dat het lezen van grieksche teksten in Europa gelijk stond met ketterij. Toen hebben de Arabieren tal van grieksche teksten in hun taal overgebracht en verspreid. Nog herinnert in Spanje alles aan deze oude moorsche cultuur.

Doch ontzaglijk groot was steeds de semietische invloed, welke uitging van de *Joden*. Het is waar, dat in het Romeinsche Rijk de Joden zèlf, eenigszins de erfgenamen der babylonische cultuur, weer sterk « vergriekscht » waren. Ze schreven geen hebreeuwsch meer, doch bezigden het volksgrieksch. Uit de versmelting van joodsche, egyptische en grieksche beschaving ontstond de cultuur in het romeinsche rijk, d.w.z. die van de geheele oude

wereld, vanwaar de gansche europeesche cultuur is uitgegaan. Eén harer voornaamste documenten is de verzameling van de 66 boeken, die wij den *Bijbel* noemen : een bloemlezing van oud-joodsche en grieksche geschriften, wel geschreven onder sterk-israëlietischen invloed, doch (voorzoover het de Evangeliën betreft vooral) met een ondergrond van grieksche en klein-aziatische denkwijzen. Hoezeer in den Bijbel al deze arische en niet-arische gedachten samenvloeien, blijkt uit het volgende : *F. Delitzsch* heeft in zijn « Bibel und Babel » den enormen invloed geschetst der Babyloniërs op de joodsche mythologie en aangetoond, hoe de kern van het scheppingsverhaal, van de vertellingen over het paradijs, den zondvloed, de slang en den draak, hoe ook « De openbaring van Johannes » aan babylonische bronnen zijn ontleend. Het getal 7 komt 111 maal voor in het Oude Testament, 60 maal in het Nieuwe Testament, het getal 3 vindt men in den Bijbel 302 maal, en steeds worden ze gebruikt in mystieken zin. Daarin is niets «arisch» te vinden.

Daarnaast bevat het Nieuwe Testament veel « arische » elementen : denkbeelden, symbolen en mythen ontleend aan Perzen en Grieken. Doch ook de invloeden van Egyptenaren en andere volkeren zijn onmiskenbaar. We mogen hiervoor verwijzen naar den baanbrekenden arbeid van nederlandsche wijsgeeren als *Prof. Bolland* en de beide gebroeders *Van den Bergh* van Eysinga. Wij volstaan hier met er den nadruk op te leggen, dat de Christelijke godsdienst en de bijbel, welke beide een enormen invloed uitoefenden op de europeesche cultuur, geenszins producten zijn van « arische » wijsheid — eerder het tegendeel !

Zoo is wederom onze stelling bevestigd, *dat cultuur en ras niets met elkander hebben uit te staan.* Of een individu of een volk cultuurwaarden schept en verdedigt, heeft met zijn ras niets te maken. Een Chinees, een Indiër, een neger en een Jood kunnen allen op voortreffelijke wijze vertegenwoordigers zijn der cultuur, evengoed als de « arische » blanke. Zoo goed als de schoonste denkbeelden in het voortreffelijkste Duitsch zijn neergeschreven door Joden (Börne, Heine, Marx, Rosa Luxemburg, Wassermann, Einstein, enz.) zoo goed hebben in *alle* moderne talen menschen van *alle* rassen en rasvermengingen deelgenomen aan de verbreiding van *ééne* cultuur. Voor zoover deze zich vooral in Europa heeft ontwikkeld, mag men spreken van europeesche beschaving (waarvan de bakermat ligt op de grens van Azië en Europa, in *Eurazië*, zooals men dit gebied wel noemt) en omdat deze cultuur vooral is gedragen door *de elite* van volkeren met arische talen, is het geoorloofd haar « arisch » te noemen. Van deze « arische cultuur », welker grondslagen zijn gelegd door grieksch-sprekende en -schrijvende groote persoonlijkheden, zijn wij de erfgenamen, dankbaar voor de schatten welke volkeren met niet-arische talen daartoe hebben bijgedragen.

HOOFDSTUK 5.

DUITSCHE CULTUUR OF PRUISENDOM.

TOT nu toe hebben we ons slechts bezig-gehouden met verschillende cultuur-*verschijnselen*, zonder dieper in te gaan op het wezen der beschaving. Tenein de in het beschavingsproces de plaats te bepalen der Duitschers, is het echter noodig, zij het zeer in 't kort, iets te zeggen over wat wij verstaan onder cultuur. Wijlen professor *G. Heymans* definieerde het begrip « cultuur » aldus, dat zij een *geneeskunde* is, welke vooronderstelt, dat de mensch reeds bij voorbaat (dus nog voor dat hij waarlijk Mensch valt te noemen) beschikt over redelijke en zedelijke vermogens. Aan de menschen moeten algemeen-geldende en voor allen gelijkzijnde denkwijzen, aanschouwingsvormen en oordeelsvormen eigen zijn. Alleen dààrdoor is *gemeenschap* mogelijk, alleen dààrdoor kunnen menschen tot elkaar spreken, elkander verstaan en begrijpen, wederzijds elkander bijstaan. Er zijn dus redelijke en zedelijke waarheden, welke voor alle menschen gelden als maatstaf in denken en handelen. Voor ons allen is twee maal twee gelijk aan vier, heeft een rechthoek 90 graden, heeft elk verschijnsel een oorzaak — en voor ons allen is wreedheid, roofmoord en kindermishandeling een kwaad. Wij laten hier in het midden, inhoeverre juist *maatschappelijke* verhoudingen redelijkheid en zedelijkheid hebben mogelijk gemaakt en in de gelegenheid gesteld, zich te ontplooien, en in hoeverre deze zelfs producten kunnen zijn van gemeenschapsleven. Het zij voldoende inderdaad

met de kantiaansche filosofen te beamen, dat zekere voor allen geldende normen bestaan en dat zonder deze ook zelfs de primitiefste samenleving niet mogelijk zou zijn.

Even zeker is het echter, dat wel-is-waar *het oordeel* aanwezig is, waardoor waarheid en leugen, goed en kwaad kunnen worden onderscheiden, doch dat de *kracht* en de *wil* al te vaak ontbreken redelijk te denken en zedelijk te handelen. Intelligentie en karakter mogen *naar den vorm*, naar de ontwikkelingswijze bij ons allen overeenkomen, er bestaan zeer groote verschillen in *de hoogte*, waartoe ze zich ontwikkeld hebben, verschillen in scherpzinnigheid en zedelijken adel, verschillen ook in aanleg en levenskansen. In zijn theorie der gemoedsaandoeningen heeft reeds *Spinoza* daaruit de meerdere of mindere mate van deugdzaamheid bij de individuën afgeleid. Voor allen echter blijven *het ware* en *het goede* eeuwige idealen, omdat 's menschen *kunnen* nooit zoover reikt als zijn redelijk en zedelijk inzicht. Terecht heeft bijv. *Dr. Hendrik de Man* er daarom op gewezen, dat idealen er *niet* zijn om te worden verwerkelijkt — dat gaat onze beperkte kracht en onzen innerlijk tegenstrijdigen aard te boven — doch om ze als voortdurende leiddraad voor oogen te hebben, om ons er naar te richten, om ons er aan op te heffen als aan het beste van ons zelf. Verliezen we onze idealen, dan verzinken we in Barbarisme, dan wordt het minderwaardige in ons de maatstaf voor ons handelen. Idealen zijn daarom als sterren in den nacht : onbereikbaar, maar de eenige lichtende bakens, waarop wij onze koers kunnen bepalen, de eenige helderschijnende fak-

kels, waarnaar wij ons richten kunnen, zonder welke het voor ons al-om nacht zou zijn.

Alle zedelijke en redelijke idealen zijn nu tegelijkertijd *sociale* idealen, want buiten de gemeenschap hebben zij geen zin : we zijn toch slechts redelijk en zedelijk, *voorzoover* wij maatschappelijke wezens zijn, voor zoover wij de ziekten van lichaam en geest, van mensch en gemeenschap waarlijk willen genezen. En slechts in *dien* zin ook bestaat er cultuur : inzooverre collectiviteiten *kracht* en *wil* toonen, zich naar het ideaal te richten. Maatstaf voor cultuur is dus niet de vraag, of de beschaving is *verwerkelijkt.* Stelde men dien eisch, dan zou er nimmer cultuur hebben bestaan, en zou ze ook nooit ergens bestaan *kunnen.* Norm is daarom, *welke idealen een volk bezielen.* De *kracht,* om te trachten ze te realiseeren, is afhankelijk van vernuft en techniek, van gezondheid en organisatievermogen — de *wil* wordt bepaald door karakter en zelftucht, door innerlijke reinheid en zelfrespect. Maar men begrijpe goed, dat het bezit van kracht en wil *op zichzelf* niets zegt — de hoofdvraag is : *waartoe* worden ze aangewend ? Men kan het scherpste verstand en de voortreffelijkste techniek, zelfs de strafste discipline aanwenden voor de noodlottigste, verderfelijkste doeleinden. Reeds in de zestiende eeuw sprak *Rabelais* de wijze woorden : « Weten zonder geweten leidt tot den ondergang der ziel ». Of een volk in wetenschap en technische organisatie uitblinkt, bewijst niets ten aanzien van zijn cultureel peil.

We hebben er reeds op gewezen, dat wezenlijke idealen steeds gemeengoed zijn eener *elite,* van een keurbende en een voorhoede, in welker bezit

zich elke gezonde, voorwaarts-strevende en moedige groep, sterk in haar vertrouwen op de toekomst, heeft mogen verheugen. Vaak zelfs worden nieuwe waarheden door slechts enkele groote persoonlijkheden gedragen. De groote massa van middelmatige menschjes neemt in veel mindere mate deel aan het cultuurleven, ze *schept* ook geen beschavingswaarden, hoogstens behoudt en verdedigt ze de bestaande. Elk nieuw en groot ideaal is, wat Amerika was voor de europeesche wereld der vijftiende eeuw : een angstwekkend geheim, een gevaarlijk utopia — en men moet een Columbus zijn, om zonder vrees voor leven of dood den steven te wenden naar het groote onbekende.

En toch was zijn streven afhankelijk van de mate, waarin zijn scheepsvolk hem vertrouwde, waarin het zijn natuurlijke angst kon overwinnen. En het slagen eener cultuur-willende minderheid, haar vrijheid en haar gezag, zijn in de samenleving evenzeer onderworpen aan den wil der massa, deze beschaving toe te laten en met de haar ten dienste staande middelen te bevorderen. Alles hangt hier af van ééne vraag : in welke mate *vertrouwt* het volk zijn geestelijke en zedelijke leiders, *gelooft* het in cultuur en toekomst ? Of wel : in welke mate *heeft het volk angst ?* Want invloed eener wezenlijke aristocratie blijkt daaruit, dat ze het volk bevrijdt van de besmettelijkste, de verstorendste van alle driften, het verlost van het martelendste instinct : dat der *vrees*. Waar *deze* overheerscht, barst de massa los in paniekstemming, in ongebonden wreedheid en sadisme, in bandelooze zucht tot zelfbehoud van het individu, met opoffering van de wezenlijkste belangen van soort en gemeenschap. Waar angst wordt gesuggereerd,

wordt de massa tot een horde in oorlogspsychose. en geen oorlog ook kan worden voorbereid zonder een volk tot het uiterste ziek te maken, *ziek van angst voor den vijand.*

En het is uit deze vrees, dat de « heldenmoed » in den oorlog geboren wordt...

Daartegenover staat, heilig en verheven, een andere, hoogere moed : die om het leven aan te durven, zijn geheimen te doorvorschen, het tot in zijn afgronden te peilen, en het zelfs in zijn verschrikkelijkheid lief te hebben — *omdat men het vertrouwt.* Staat de heldhaftigheid van den denker, en van den mensch, die goed wil zijn — omdat hij, door zijn idealen bezield, alleen in de waarheid en de zuiverheid van zijn geweten rust en geluk vindt. En eerst *dan* mag een volk zich een cultuurvolk noemen, indien het zijn denkers en dichters, zijn zedelijke en geestelijke leiders eert en steunt, en hun de vrijheid waarborgt, welke de waarheid behoeft.

Duitschland nu is buitengewoon rijk geweest aan cultuurscheppers en pionniers der beschaving. Het begon, *Kopernikus* voort te brengen, het eindigde met *Einstein* in zijn midden te zien optreden ; maar het katholieke zoowel als het protestantsche Duitschland verketterde Kopernikus en 't dreef Einstein, met hoon en smaad overladen, uit. Het hoorde *Lessing* pleiten voor de Joden en *Nietzsche* donderen tegen den waanwijzen nationalen overmoed zijner landgenooten ; maar het trapte de Joden uit de gemeenschap en heeft van Nietzsche nimmer iets begrepen. Duitschland beleefde, hoe een genie als *Kant* den zedelijken levenswandel als het eenig-goede beval en « den eeuwigen vrede » tusschen de staten propageerde;

het kon in zijn eigen taal verstaan, hoe *Schopenhauer*, wars van den zinneloozen krijg en van het ijdele streven naar macht en roem, er zich op liet vóórstaan, wereldburger te zijn. Maar de ministers riepen Kant tot de orde, de uitgevers vermaalden Schopenhauers hoofdwerk tot papierpap en beiden stierven onbegrepen en eenzaam te midden van het luidruchtigste krijgsrumoer in een veelvoudig vermilitariseerden staat. Duitschlands grootste dichters, *Goethe* en *Heine*, die leefden in onmiddellijk en voortdurend contact met de fransche hervormers, dichters en filosofen, zijn als « vaderlanders » te licht bevonden en zelfs (wat Heine betreft) als franschgezind Jood verguisd. En het Rijk, dat *Marx* en *Rosa Luxemburg* in *zijn* taal het evangelie der toekomstige samenleving hoorde verkondigen, liet toe, dat de één werd verbannen en de ander werd vermoord... Dit alles is geen toeval meer — het is een noodlot : het noodlot eener natie, die er niet in geslaagd is, in haar wezen den waarborg te verankeren, dat de hoogste goederen der cultuur bij haar veilig zijn, en die periodiek terugvalt tot den toestand eener cultuurlooze horde. Ongetwijfeld kunnen *alle* naties dergelijke droeve perioden beleven — tijdperken van kettervervolging en fanatisme, van oorlogsdrift en vreemdelingenhaat. Doch weinig volkeren zijn zóó vaak daarin vervallen als het duitsche.

De duitsche cultuur bestaat — omdat en inzoover er *europeesche* cultuur bestaat. *Alle groote Duitschers waren goede Europeanen.* In zijn « Nathan de Wijze » pleitte *Lessing* reeds voor de gelijke cultuurwaarde van de christelijke, joodsche en mahomedaansche menschheid. *Goethe* vertaalde de geschriften van Diderot, kende de fransche

filosofen uitnemend, werd herhaaldelijk (o.a. in 1808 door Napoleon) uitgenoodigd, naar Parijs te komen, ontving tal van Franschen te zijnen huize, waaronder zeer vermaarde, en aanvaardde in 1808, na een gesprek met Napoleon in Erfurt, de orde van het Legioen van Eer. Evenals veel later Nietzsche, zag ook Goethe in Napoleon den vertegenwoordiger eener strooming, welke « de Vereenigde Staten van Europa » trachtte te organiseeren, en welke in Frankrijk vele aanhangers had. Goethe had vertrouwen in den franschen geest ; in 1827 nog schreef hij : « Voor de Franschen ben ik geenszins ongerust ; ze nemen een zoo hooge plaats in de wereldgeschiedenis in, ook wat het begrip ervan aangaat, dat bij hen de Geest op geen wijze meer kan worden verstikt ». En *Nietzsche*, ondanks zijn romantische onderscheiding der menschen in heeren- en slavenkarakters (voor hem onderscheid tusschen individuën, niet tusschen volkeren of rassen) ondanks zijn verheerlijking van « den wil tot macht » en zijn darwinistische fantazie van « sterken en zwakken » — Nietzsche heeft zich voornamelijk laten beïnvloeden door zijn bewondering voor Grieken, Romeinen en Franschen : voor Alexander den Groote, Julius Caesar, Napoleon. De *romaansche* cultuur was voor hem de erfgename der antieke beschaving. Zijn felle aanvallen op Wagner gaan gepaard met lof voor Bizet (den componist van de « Carmen » vooral gold zijn eerbetoon !) en met uitvallen tegenover de Germanen « die geen smaak hebben en geen begaafdheid ». In zijn « Ecce Homo » belijdt hij, « alleen te gelooven aan fransche beschaving... De schaarsche gevallen van hooge beschaving, die ik in Duitschland aantrof, waren alle van fransche

afkomst ». Hoonend roept hij uit : « Zoover als Duitschland reikt bederft het de cultuur ». Er is van de Duitschers « die niet 't minste begrip hebben, hoe laag ze staan », alleen iets te maken door *voortdurende vermenging met slavische en joodsche elementen !*

Nietzsche vergeet gelukkig niet, dat ook de fransche beschaving slechts cultuur is, *voorzoover ze de europeesche beschaving in 't algemeen dient en vertegenwoordigt.* Daarom wil hij, dat wij *goede Europeeërs* zullen zijn ! *Kant* was het geweest : hij verbreidde in Duitschland de leer van Newton, de ethische idealen van de beste wereldburgers en vulde het werk aan van de engelsche en fransche filosofen. *Schopenhauer* was het evenzoo : de man « die zijn vaderland liever diende met zijn hoofd dan met zijn vuisten », die het patriottisme in wetenschap en wijsbegeerte « een bezoedelde gezel » noemde « dien men er uit moest werpen », die het chauvenisme « de goedkoopste soort van trots » achtte, « welke geen enkele uitnemende eigenschap vereischt », die vooral was geïnspireerd door de indische wijsheid van het Boeddhisme — hij zocht bij voorkeur den omgang met beschaafde Engelschen en had geheel Europa bereisd. Vermaard is zijn strijd tegen de pruisische overheid, die zich aanmatigde, professoren in dienst te stellen harer politiek en de wetenschap onder staatstoezicht wilde plaatsen. Een groot Europeaan ook was *Heinrich Heine*, die bijna steeds in Parijs verbleef, één der eerste medewerkers was van *Karl Marx*, na aanhanger te zijn geweest van het fransche socialisme van Saint-Simon, en die zijn prachtigste gedichten (zooals « De Wevers ») wijdde aan den ondergang van het

middeleeuwsche Duitschland en de geboorte van het vrije, nieuwe Europa !

En aan deze namen is het, dat men moet denken, indien men spreekt van *de duitsche cultuur*, zooals men thans den arbeid der ballingen *buiten Duitschland*, in Praag, Zürich en Parijs voor oogen heeft, wanneer men aan de redding denkt dier beschaving, door den strijd voor een socialistische samenleving, waarin de *sociale angst*, waarin de heerschappij der dierlijkste driften zal zijn opgeheven door het grondvesten eener nieuwe economische orde, die aan allen brood en vrijheid waarborgt — en door te ijveren voor ontwapening en volkenverzoening. Alleen daardoor kan de « arische » cultuur voor ondergang worden behoed.

Wat thans in Duitschland heerscht, is geen beschavingsvorm : het is het steeds weer herlevende *Pruisendom*. Wanneer Kossinna in 1928 zijn boekje voltooit over de oud-germaansche cultuur, eindigt hij met Hindenburg te prijzen en uit te roepen : « De heerlijke wapensoort van de vuursteendolken is ons een zinnenbeeld voor de Germanen, die steeds een oorlogsvreugdig volk waren, trotsch op hun wapenen... Slechts wapentrots kan ook thans ons arme volk de verloren vrijheid doen terugwinnen... »

En hij voegt erbij « dat wij slechts Duitschers kunnen blijven, indien wij ons zwaard steeds scherp en onze jeugd steeds weerbaar weten te houden ». Zóó moet het duitsche volk worden gesuggereerd, dat zijn « cultuur » door andere volkeren steeds wordt bedreigd ; zóó moet het angstig worden voor zijn buren en dus vechtlustig. De nationaal-socialistische bladen en geschriften wakkeren dagelijks deze geestesgesteldheid aan :

Hitler heet door God gezonden, het Duitsche volk door God uitverkoren, en *Kurt Eggers* laat in zijn « Spiel von Job dem Deutschen »... God zeggen tot den (duitschen !) Job : « Duitscher, jouw land zal de hoeksteen zijn der wereld... De gansche aarde wil ik je geven, opdat je haar beheerscht en bewerkt volgens mijn wil... Ik wil aan jouw ras alle aardsche roem schenken en van nu af tot in alle eeuwigheid moet jouw ras gelden als dat, waarin ik mijzelf heb geopenbaard »... En het einde luidt : « Geloofd zij God, die de kracht geeft. Geloofd zij God, die hardheid in de kracht bemint. Geloofd zij de oorlog en geprezen de overwinning van Duitschland ».

Zeker — dit is geen cultuur meer, ook geen arische beschaving — dit is volkeren-vijandschap, dit is menschenhaat, dit is imperialistisch militarisme, dit is... *Pruisendom !*

Kenmerk van het Pruisendom, zooals het ook weder tot uiting komt in de rassenleer der nationaal-socialisten, is niet alleen zijn chauvinisme. Het is ook niet, dat men verre beneden zijn idealen blijft. Het is veel erger : zijn ware karakter is, *dat het geen wezenlijke idealen meer heeft.* Wanneer een gansch volk wordt opgevoed in de theorie, dat moord en oorlog, vernietiging en verovering, overheersching en uitroeiïng van menschen door menschen *goed* is en gerechtvaardigd ; dat dit alles een redelijke levenswet behoort te wezen en dat dit beneden-menschelijke barbarisme *niet* is een beklagenswaardige ramp, zelfs *niet* een droevige noodzaak, maar de ideale toestand om « Kultur » te verbreiden ; dan is de bloedigste praktijk verheven tot een begeerenswaardig doel, het ideaal teruggebracht tot de platste verzoening met 's le-

vens laagste driften. Dan heeft men met de cultuur afgerekend.

Het is Oswald Spengler, die in zijn laatste werk « Jahre der Entscheidung », met verwerping van den misleidenden naam van « duitsch nationaalsocialisme » toejuicht, dat eindelijk weder een machtige volksbeweging zich in dienst stelt van het « Preussentum ». In de laatste 30 bladzijden zijner ontboezeming betreurt hij, dat de cultuur (de geneeskunde, de sociale zorg, het pacifisme enz.) de menschen te week, te zacht gemaakt heeft voor den oorlog. Hoofddoel is thans, het duitsche volk te maken tot één groote *legertros*, in dienst staande van een voortdurend krijgsbereid beroepsleger. Daarvoor moeten moeders kinderen baren, moet de familie zich uitbreiden, moet het behoud van den privaat-eigendom den onderlingen strijd aanwakkeren, opdat de vechtneigingen niet verslappen ! Wat Spengler toejuicht in het nationaalsocialisme, is dat het alle macht weder wil overgeven aan den Alleenheerscher « den geboren Heer ». Het beroepsleger alleen kan een volk opvoeden en gezag uitoefenen, de staat alleen kan bepalen, wat « zedelijk » is. Discipline maakt het volk groot, en de beroepsofficier verwerkelijkt het doel der geschiedenis... Daarbij is Pruisendom : de leer, dat de blanken de wereldheerschappij moeten behouden, en dat de oorlogen der eerstvolgende eeuwen gericht moeten zijn op de onderwerping van alle kleurlingen van het zwarte en gele ras. Alleen Duitschland, door Pruisen groot geworden, kan dien krijg voeren, en eerst dàn Europa tot de overwinning leiden, nadat het Frankrijk en Rusland heeft veroverd. Want beide landen zijn bondgenooten van den gekleurden vijand : de

Franschen van de negers, de Russen van de Mongolen. Derhalve ondermijnen zij de « Kultur » van het blanke ras, welke slechts bloeien kan door voortdurenden vernietigingsstrijd tegen de kleurlingen... En van een dergelijk werk worden in Duitschland in enkele maanden méér dan 100.000 exemplaren verkocht !

Het is duidelijk, dat de europeesche, arische cultuur, de beschaving in 't algemeen, slechts kan worden gered door de uitroeiïng van een dergelijk Pruisendom, dat met moeite overwonnen, barbaarsche toestanden van duizenden jaren geleden in eere herstellen wil !

CONCLUSIES.

EEN verschijnsel als dat van het duitsche nationaal-socialisme kan slechts in zijn ontstaan worden *verklaard* door sociologen en psychologen, uit economische en politieke crisis en uit psychische ontreddering. Het was niet onze bedoeling, aan de vele geschriften daarover er één toe te voegen. De *bestrijding* van het fascisme echter kan niet alleen geschieden op staatkundig en economisch terrein. Vóór alles is het noodig, de menschen geestelijk onvatbaar te maken voor de duitsche nat. soc. suggesties. De Nederlanders genieten de twijfelachtige eer, zich te mogen verheugen in de bijzondere belangstelling der Duitsche politici. Wij zijn « raszuiver » genoeg, om als burgers te worden opgenomen in het germaansche wereldrijk der gedroomde toekomst en ons aandeel te hebben in de vernietiging der Joden en de onderdrukking der indonesische kleurlingen. Cultureel is het Nederlandsche volk voornamelijk gevormd door zuid-nederlandsche, waalsche en fransche invloeden, en merkwaardig is het, dat *ondanks de vele oorlogen* tusschen Noord-Nederland eenerzijds en Frankrijk of Engeland anderzijds, deze romaansche invloeden niet zijn verzwakt. Met Duitsche staten heeft Noord-Nederland hoegenaamd nooit oorlog gevoerd, en toch heeft er in dit land voortdurend bij velen een anti-duitsche gezindheid bestaan. Zonder deze goed te keuren (cultuur en barbarisme vindt men overal) kan deze mentaliteit toch een groote belemmering blijken voor het doordringen van de nat. soc. theorieën.

Echter : in de laatste eeuw is de duitsche invloed in de Nederlanden zéér versterkt en door economische relaties ondersteund. Het valt dus te verwachten, dat de duitsche propaganda onder onze « germaansche » Nederlanders « van arisch ras » niet zonder uitwerking zal blijven, met al haar noodlottige gevolgen voor ons volksleven. Met het schrijven van dit boekje wilden wij slechts een bescheiden bijdrage leveren ter bestrijding van de nat. soc. ideologie, en trachten te voorkomen, dat de zinnelooze hoogmoed van nakomelingen van « het noordsche ras » zich ook in de Nederlanden zou openbaren, in al zijn belachelijkheid en al zijn tragische gevolgen. Trouw aan de idealen van het humanisme blijft ook thans menschenplicht, en verbroedering in gemeenschappelijk geluk van *allen*, wèlke ook hun taal zij of hun kleur, hoogste ideaal. Juist daarmee handhaaft de moderne mensch de beste tradities ééner eeuwenoude cultuur.

April 1934.

LITERATUURLIJST.

Van de geraadpleegde, en vaak geciteerde werken, noemen wij :

F. Kauffmann : Deutsche Altertumskunde. I. Von der Urzeit bis zur Völkerwanderung. München, 1913.

O. Schrader : Die Indogermanen. Zweite Aufl. Leipzig, 1916.

Dr. Jos Schrijnen : Handleiding tot de studie der vergelijkende indogermaansche Taalwetenschap. 2de druk. Leiden, 1924.

S. Feist : Indogermanen und Germanen. Dritte Auflage. Halle, 1924.

A. Meillet : Introduction à l'etude comparative des Langues indo-européennes. 6me éd. Paris, 1924.

Ed. Bourcier : Eléments de Linguistique romane. 2me éd. Paris, 1923.

T. E. Karsten : Die Germanen. Berlin-Leipzig, 1928.

Dr. G. Kossinna : Ursprung und Verbreitung der Germanen in vor- und frühgeschichtlicher Zeit. Leipzig, 1928.

M. Staemmler : Rassenpflege im völkischen Staat. 2. Aufl. München, 1933.

Oswald Spengler : Jahre der Entscheidung. I. München, 1933.

A. Bebel : Die Frau und der Sozialismus. 167-171. Tausend. Stuttgart, 1921.

H. Lichtenberger : H. Heine-Penseur. Paris, 1905.

Hermann Wendel : Heinrich Heine und der Sozialismus. Berlin, 1919.

Karl Vorländer : Kant, Fichte, Hegel und der Sozialismus. Berlin, 1920.

F. Baldensperger : Goethe en France. 2me éd. Paris, 1920.

F. Nietzsche : Werke XI. Der Fall Wagner. Ecce Homo.

H. L. A. Visser : Nietzsche, de goede Europeaan. Zutfen, 1933.

INHOUDSTAFEL :

Bld.

Woord vooraf 7

Inleiding 9

HOOFDSTUK I.

De Arische Talen 21

HOOFDSTUK II.

Het Indogermaansche Oervolk 33

HOOFDSTUK III.

Taal, volk en ras 43

HOOFDSTUK IV.

Arische en niet-Arische Kultuur 53

HOOFDSTUK V.

Duitsche cultuur of Pruisendom 71

Conclusies 85

Literatuurlijst 89

Populaire Reeks N° 7/10

DRUK. J.-E. BUSCHMANN
26, Italiëlei,
ANTWERPEN